

Za Vobbery Lovsky

ČUK NA PALČI

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

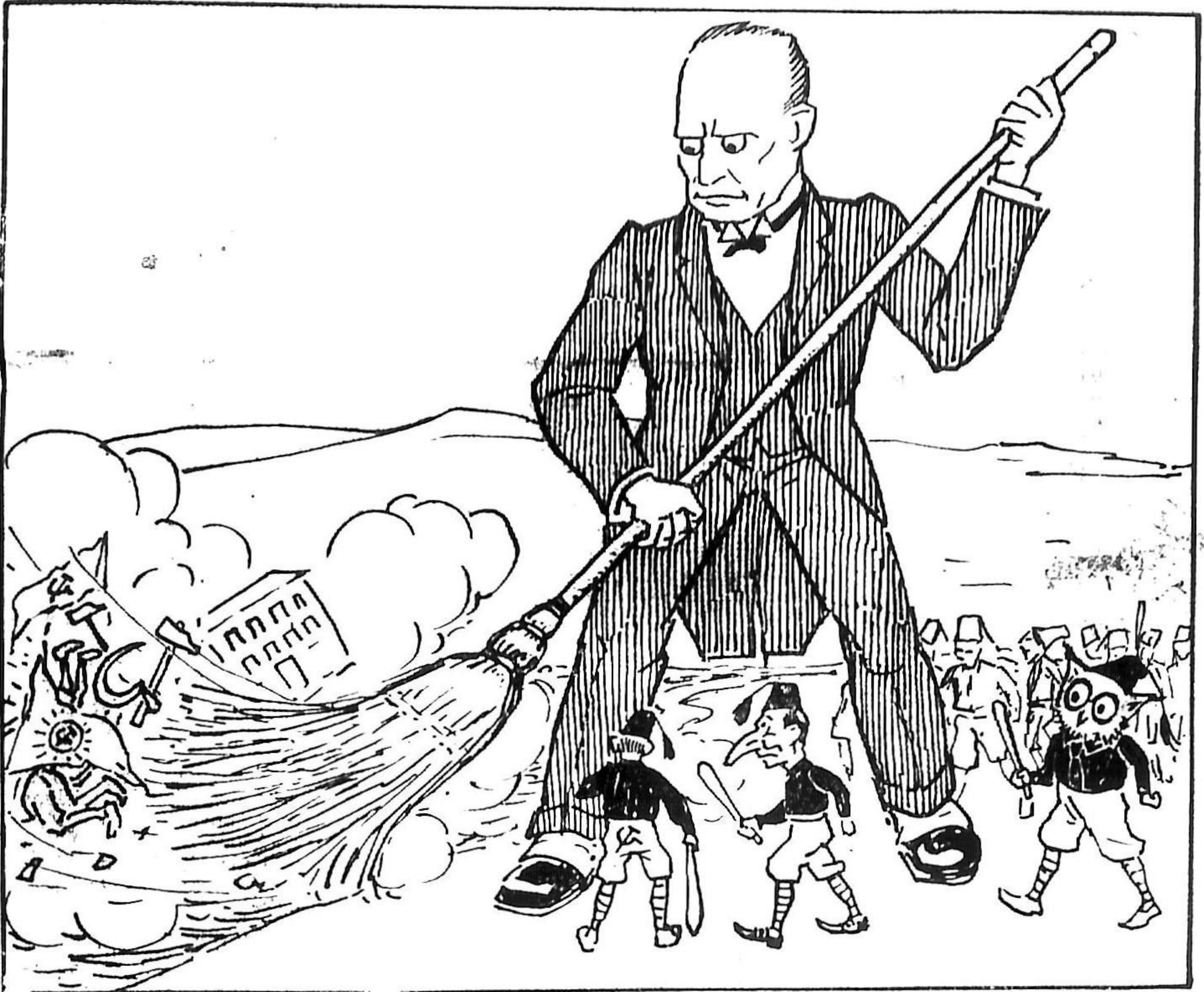
Cena oglasa: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. 30 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtulce, vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. - Celoletna naročnina 10 L. Za prejemstvo 15 L.

eto I.

GORICA, dne 15. novembra 1922

št. 10.

Kaj je videl Čuk na svojem drugem polovanju v Rim.

Čuk do zadnjega časa ni verjel, da svet res suče. Zdaj pa prav rad verjamem. Komaj sem se namreč vrnil od mestskega predsednika Facta iz Rima s svojimi obljubami v žepu, ko je že sedel na tramvajem mestu drugi. Kaj sem hotel? Če ne boste rekli, da imam samo usta,

drugega pa ne znam nič, sem se zopet napravil na pot. Če mi je Facta obljubil, še lažje mi obljubi Mussolini, ki pravi, da vse ukaže.

Zavil sem v kos papirja, ki je bil poln pisan z Mussolinijem, kos klobase in kruha, stopil sem na tramvaj, kjer mi je

dal listek fašistovski prevodnik in sem se peljal na kolodvor. Tam sem kupil listek pri fašistovskem uradniku, ki mi ga je prešepnil fašistovski železničar. Nasproti meni je sedel fašist, za mano sta se dva prepirala, kateri državi naj na povesta prvo vojno. Na postajah so pro

dajali časopise fašisti, natararji, ki so me postregli, so bili fašisti... Meni je jemalo sapo.

Kaj je cela Italija v eni sami uniformi? Zdaj že res nisem vedel, ali me tako gledajo radi mojega kljuna, ali zato, ker ne nosim njih znaka. Naj že bo, kaj hoče, sem si mislil, popeljem se do Rima, ta čas me ne more biti konec.

In res me ni bilo. Ko pridem v Rim, zagledam zelo mnogo ljudi, ki hodijo z gosto pletenim pasjim nagobčnikom okrog. Vprašal sem prvega cestnega po metača, kaj to pomeni.

Pogledal me je s pomilovalnim pogledom, češ ali sem jaz edini tujec v Jeruzalemu, in mi je dejal:

»To so vsi tisti, ki ne pozdravljajo nove vlade in jo imajo hudo na želodcu. Ker pa vedo, da fašisti takim dajejo posebna zdravila, ricinovo olje, zato so si nadeli lesene nagobčnike, da so njih grla na varnem.«

»Bravo!« sem vzkliknil. »Tako bom kupil tak nagobčnik,« a sem se sproti premislil: »Nič ga ne kupim. Saj meni vlada ni na poti. Samo Ribničanu Urbanu povem, da naj dela od zdaj naprej same nagobčnike in naj se v Rim poda z njimi, če ga preje fabrikanti za ricinovo olje iz gole zavisti ne ubijejo.«

Težko sem se preril do ministra Mussolinija. Šele, ko sem pokazal svojo črno srajco, ki jo na italijanskih železnicah vso pot nisem preoblekel, so me pustili blizu. Čepico sem pa le moral kupiti.

Ko stopim k njemu, vidim že celo vrsto ljudi, Mussolinija pa samega, ki pometa.

»Moj Bog,« sem dejal, »ali res nimate nobene deklice? V Gorici jih pa imamo toliko, da vso noč motijo policijske stražnike v njihovi službi.«

»Tihol!« mi je šepnil nekdo. »Nihče ne zna tako pometati kot on. Pol Italije in še več je že pomedel. Mi smo se komaj rešili s tem, da smo oblekli njegovo uniformo. Zdaj smo se mu prišli poklonit.«

»Poklonit?« sem pomislil. »To bi pa ne bilo slabo.«

Komaj je Mussolini odložil metlo, me je pogledal in — moram reči — zelo prijeten človek je to. Celo nasmehnil se mi je in mi je dejal: »Kaj želite?«

Jaz pa sem stegnil roko tako kot če bi hotel vedeti, ali rosi dež ali ne in sem dejal: »Ala-ala-alala!«

Gospodu ministru je bilo to gotovo povšeč, zakaj smejal se je, jaz pa še bolj. Zbral sem vse besede in sem dejal, kot sem se naučil, držeč figo pod peruti.

»Gospod minister! Naše ljudstvo je strašansko zadovoljno, da je prišlo do močne vlade. Sploh je vse iz sebe radi tega. Bilo je namreč sito nezakonitega nasilja od strani prejšnjih mogotcev in una, da se bo zdaj vršilo, kar se bo vršilo, zakonito. Iz tega razloga izraža svojo udanost... in... in izraža svojo udanost...«

Poljubil sem mu roko. On je bil zelo vesel. Dejalo mi je:

»Uvaževali bomo vašo udanostno izjavo, ki me je presunila. Opomniti pa vas moram že naprej, da bo za vas mogoče le malo dobrega narediti, ker ste že zdaj tako strašno zadovoljni.«

Mene je kar poščegetalo pod perjem. Diplomati pa nisem. Ali sem res tako nerodno izbleknil? Hitel sem popraviti.

»To se pravi, vojna odškodnina... to in ono.«

»Vojna odškodnina? Kaj se bomo mežali v vaše zadeve, če je tako zelo dobro. Močna vlada bi mogla vaši zadovoljnosti le škodovati, če kaj izpremeni. Jaz stojim na stališču, naj stvari stojé tako kot so.«

»Res je... toda avtonomija.«

»Saj pravim: ostane naj, kot je. Danes pa avtonomije ni, in kako naj jo vzpostavim?«

Malo debelo sem pogledal moža in precej časa je bilo treba, da sem prišel popolnoma do sapa. Prišel sem vendar le in nisem mogel takoj spoznati, od kod izvira ves neuspeh mojega pohoda v Rim.

Takoj sem se domislil. Počakati malo in priti drugič, ravno pravi čas, kot sem prišel pri Facti.

Še enkrat sem izrazil svojo veliko hvaležnost, udanost in vse, kar je treba in sem šel skozi vrata.

Tako je končala moja druga pot v Rim. V tretje gre rado in vem, da me bodo še videli pri vladi; tudi ni gotovo, da mi ne bo treba še parkrat menjati srajco.

INTERVJU.

Spisal Mark Twain.

Krepak in priljuden mladenič je na moj poziv sedel. Omenil je, da je v zvezi z listom »Dnevni Grom« in pripomnil: »Upam, da nimate ničesar proti temu, če vas intervjuvam.«

»Če me — kaj?« sem vzkliknil.

»Če vas intervjuvam.«

»Oooo — takol! Da, da, kajpak, kakopak! Hml! Da — sevedal!«

Tisto jutro se nisem počutil prav dobro. Moje duševne sile so bile v jako slabem stanju. Stopil sem k polici, na kateri je ležalo lepo število knjig. Ko sem iskal takole kakih šest ali sedem minut neuspešno med njimi, sem bil prisiljen obrniti se na svojega obiskovalca z vprašanjem: »Kako to pišete?«

»Pišem? Kaj vendar?«

»Intervjuvam.«

»Sveta pomagavka! Čemu hočete vendar pisati?«

»Ne, ne — nikakor ne. Niti najmanj nočem pisati, pogledati le hočem, kaj to pomeni.«

»Hml! Veste — priznati moram, da je čudno — pa saj vam lahko jaz sam povem, kaj to pomeni, če, če —«

»O, krasno! Jako prijazno je to od vas. To povsem zadostuje. Iz vsega srca vam bom hvaležen.«

»In, in, t-r-r-r, inter —«

»Vi pišete torej z I?«

»Seveda — naravno!«

»Aha, zato sem pa tako dolgo iskall!«

»Toda, moj ljubi gospod, s čim ste vendar hoteli pisati?«

»Jaz — jaz — tega sam ne vem, res ne vem. Pred sabo sem imel leksikon in iskal zadaj — v upanju, da najdem med slikami. Toda leksikon je zelo stare izdaje in...«

»Cenjeni gospod, med slikami budi v najnovejši izdaji... pa oprostite velecenjeni, saj mi ne boste šteli v zlovi niti najmanj ne izgledate tako — tako — inteligenten, kakor sem pričakoval. Pa brez zamere, prosim.«

»O, prosim, prosim! Nešteti so mi že rekli to in med njimi so bili tudi taki ki se ne laskajo in ki nimajo nikakega vzroka, da bi se laskali. Odkritosrčni so mi rekli, da sem v tem oziru naravnost čudovit. Da, dal Z. vzhičenjem s govorili o tem!«

»To si lahko predstavljam. Zdaj pa kar se tiče intervjuva. Znano vam je da je običajno v sedanjem času, vsaka ga, katerega ime je prišlo v javnost, intervjuvati.«

»A — tako? O tem nisem še slišal. Gotovo je to zelo zanimivo. S čim pa izvršite?«

»Hml — hm. Za obupati jel! Na večkrat se mora to izvršiti z bičem, drugače pa obstaja ta navada v tem, da oni, ki intervjuva, stavi vprašanja, intervjuvani pa odgovarja. V zadnjem času je postala ta navada jako priljubljena. Blagovolite — ali bi bili tako prijazni in mi dovolili, da stavim nekatera vprašanja, ki bodo spravila najvažnejše teze vaše javne in zasebne preteklosti v javnost?«

»O, z največjim veseljem! Imam sicer slab spomin, upam pa, da vam bo vseeno. Moj spomin je namreč zelo nereden — čudovito nereden. Včasih navedem dirja naprej, včasih pa potuje štirinajst dni, da prekorači gotovo točko. Napravljaja mi velike skrbi.«

»To nič ne de, da le storite, kar vaša moči, pa bo dobro.«

»To hočem. Zelo se bom potrudil.«

»Prisrčna hvala. Ali ste pripravljeno začeti?«

»Sem.«

Vprašanje: »Koliko ste stari?«

Odgovor: »V juniju bom devetnajst let?«

Vpr.: »Kaj pravite! Smatral sem, da vas od petintrideset do šestintrideset let.«

Odg.: »V Missouri.«

Vpr.: »Kdaj ste začeli pisateljstvo?«

Odg.: »1836.«

Vpr.: »Toda, kako je to mogoče, da ste stari zdaj šele devetnajst let?«

Odg.: »Ne vem. Kaj se ne zdi to tudi vam čudno?«

Vpr.: »Zares se mi zdi. Koga smatrate za največjega čudaka, mislim od njih, katere ste poznali?«

Odg.: »Arona Burra.«

Vpr.: »Toda Vi niste mogli poznati Arona Burra, če ste zdaj stari šele devetnajst let?«

Odg.: »No, če Vi veste bolj nego jaz, zakaj me potem vprašujete?«

Vpr.: »Ne, ne — bilo je samo domnevanje in nič drugega. Kako ste se seznanili z Aronom Burrom?«

Odg.: »Slučajno sem bil nekega leta dva dni pri njegovem pogrebu in takrat mi je rekel, da naj ne delam takega krika in —«

Vpr.: »Toda, sveta nebesa! Če ste bili pri njegovem pogrebu, tedaj je vendar moral biti mrtev. In če je bil mrtev

Kako ga je moglo brigati, če ste kričali ali ne?»

Odg.: »Ne vem. Bil je vedno čudak.«

Vpr.: »Tega vsekakor ne morem objaviti v našem listu. Vi pravite, da je govoril z Vami in da je bil mrtev?«

Odg.: »Da je bil mrtev, tega nisem rekel.«

Vpr.: »Torej ni bil mrtev?«

Odg.: »Hm, nekateri pravijo, da drugi ne.«

Vpr.: »Kaj ste menili Vi?«

Odg.: »O, mene ni stvar nič bržala, saj ni bil moj pogreb!«

Vpr.: »In potem — ali ste Vi nekakaj, tega ne bova spravila na nasno. Dovolite mi, da Vas vprašam kaj drugega. — Katerega dne ste bili rojeni?«

Odg.: »V ponedeljek, 31. oktobra, 1893.«

Vpr.: »Kaj?! To je nemogoče! Potem bi bili stari stoosemdeset let. Kako hočete to pojasniti?«

Odg.: »Kaj še? Niti ne nameravam pojasniti.«

Vpr.: »Toda poprej ste rekli, da ste stari komaj devetnajst let, zdaj se pa zdajate za 180-letnega. To je vendar velikansko protislóvje.«

Odg.: »Hal! Ali ste opazili? (Si stisne v roki.) Vedno se mi je to dozdevalo od protislóvje, pa ne vem, nisem se nikakor mogel odločiti. Kako hitro ste to opazili!«

Vpr.: »Prisrčna hvala za poklon. — Ali imeli oziroma: ali imate kaj bratov, sester?«

Odg.: »Hm! Ne vem. Jaz — jaz — jaz mislim, da — ne morem se več spominjati.«

Vpr.: »To je najizrednejša izjava, kar sem jih še kdaj slišal.«

Odg.: »Kako mislite to?«

Vpr.: »Kako mislim? Prosim Vas, ozrite se sem. Koga predstavlja ta slika tu na steni? Ali ni to Vaš brat?«

Odg.: »O, da, da, da! Šele zdaj mi je padlo na um. To je moj brat Viljem. Bil smo mu rekli. Ubogi, stari Bill.«

Vpr.: »Kako? Kaj je mrtev?«

Odg.: »Kakor se vzame. Domnevam, da Gotovega nihče ni mogel reči. Bil je skrivnosten dogodek.«

Vpr.: »To je žalostno, zelo žalostno. On je torej izginil?«

Odg.: »Seveda — in sicer na zelo nenavaden način — pokopali smo ga.«

Vpr.: »Pokopali?! Pokopali, ne da bi vedeli, če je mrtev ali ne?«

Odg.: »O ne! Tega ne! Bil je mrtev dovolj.«

Vpr.: »Priznati moram, da tega ne razumem. Ako ste ga pokopali in vedeli, da je mrtev —«

Odg.: »O, ne, ne! Mi smo samo mislili, da je mrtev.«

Vpr.: »O, šele zdaj razumem! Prišel je zopet k sebi!«

Odg.: »Niti na um mu ni padlo.«

Vpr.: »No, kaj takega nisem še čul vsem svojem življenju. Nekdo je bil mrtev. Nekdo je bil pokopan. Kje je torej tičala zagonetka?«

Odg.: »Hal! Saj to je ravno! Za to gre! Poslušajte — bila sva dvojčka. Pokojni brat in jaz. Ko je nama bilo še le štirinajst dni, so naju zamenjali no

barvi in eden naju je utonil. Niso pa vedeli kdo. Nekateri so menili, da je utonil Bill, drugi so pa trdili, da jaz.«

Vpr.: »To je vsekakor čudno. Kaj pravite Vi?«

Odg.: »Vedi ga vrag! Ta strašna zagonetka je vrgla senco na vse moje življenje. Toda — odkriti vam hočem z naj skrivnost, katere nisem se nikomur odkril. Eden naju je imel velik znak, poseben znak na levi roki, in to sem bil jaz. Ta otrok je bil, ki je utonil.«

Vpr.: »No, torej. Po vsem tem, kar ste mi povedali, ne vidim, da je na celi stvari še kaj zagonečnega.«

Odg.: »Ne? Ali jaz! Na vsak način ne morem razumeti, kako za vruga so mogli naši ljudje tako slepo pograbit napačnega otroka in ga pokopati. Toda postoj! Ne govori več o tem; družina bi utegnula slišati in vrag ve, da imam že brez tega v srečo dovolj trgajočih skrbi.«

Vpr.: »Tako — zdi se mi, da ima za zdaj dovolj snovi in zelo sem vam hvaležen za Vaš trud. Ono poročilo o Aron Burrovem pogrebu bi me pa vsekakor še zanimalo. Ali bi mi hoteli povedati, katera posebna okolnost vas je privedla k prepričanju, da je bil Burr tak čudak?«

Odg.: »O, bila je malenkost. Izmed petdesetih ljudi bi je ne opazil niti eden. Ko je bil žalosten govor končan in se je sprevod začel pomikati k pokopališču — Burrovo truplo je ležalo lepo v krsti — si je rekel Burr, da bi ne bilo napačno, če bi takole poslednje pogledal še malo na prizor. S temi mislimi je vstal in prisedel h kočijažu.«

Mladi gospod je po teh besedah planil kvisku in prestrašen izginil skozi vrata. Nisem ga videl več. Škoda ga je bilo, jako prijeten družabnik je bil.

Gorica, 15. novembra.

Pri moji veri, ob koncu oktobra pa sneg! Ali mi ne verjamete? V moji čukovski pameti se kar meša. Le počakajte, saj Vam povem. Poglejte, zadnjič Vam napišem na tem mestu par besed. Resničnih, seveda, zakaj Čuk vedno piše resnico. Ko se drugi dan zbudim in pogledam, kaj vidim? Vrh mojega članka je bil kot vrh Triglava ali vrh Krna. Moj Bog, saj vendar nisem napisal članka visok nekaj tisoč metrov. Vse moje zemljepisno znanje je šlo po vodi. Če bo šlo tako naprej, ni vrag, saj bo sneg pobelil ta članek čisto v dolino, potem pa piši zase, če hočeš. Čuk pa misli, da ni tu zato, da bi pisal samo zase.

Zadnjič sem prav težko sfrčal v svet. Hoteli so mi kar perje postriti, toda teh mi ne dam, da bi potem izgledal kot pišče, ko se ravno izleže. Ker so

me pa pustili pa povem, da se je tu čus tako spreminilo, da je pol Italtje začelo krtovo skupnemu protestu osreduje zveze italtjanskih peric nositi crne srajce, kar iz ozarov na pranje mnogo pomeni.

Ko so jasisti zasedli vse, kar je kaj pomembnega v naši deželi, so misli nekateri ljudje, da ne bo več ministrstva. Da bo odšel tako dobro v Italijo, da sploh ne bomo hoteli umreti. Izveden pa smo, da je za ministerskega predstavnika neki Mussolini, ki je sedel se na dva druga ministerska stolca hkratu, kar je ljudem tudi prav po volji, da bo delal za tri, jedel pa samo za enega.

Tu minister je dejal, da mora biti v državi mir in red, nobenega nasilja več, čisto, kar smejo ljudem dajati po sili, je sme dežijca in ker so vsi ljudje do grla prenasičeni dosedanjih razmer, naj za enkrat uporabljajo samo ene vrste sme dežijca, to je ricinovo olje, da jim izčisti čreva. To povelje se po celi Italiji prav vestno izpolnjuje.

Dalje je dejal Mussolini, da želi mir s sosedi, kar so sosede tudi radi verjeti; po drugi strani je tudi dejal, da je veren človek, in da dokaže svojo vernost, je pogublil vse ministre s kraljem vred k ma. V sled česar je tramazonska loza v Italiji dodala k svojim trem pikam še eno in sicer na svoj lastni jezik, da pi je kar govor zaprlo. Zidom pa se je tudi tega skrivil nos tako, da imajo zdaj polen krog mesto polkroga.

Med tem ko so se take stvari godile v Italiji niso prišle druge države na vrsto, da bi kaj uprizorile. Samo Turki so napisali svojemu sultanu Mohamedu potni list in so ga spodobno upokojili z njegovim haremom vred. Vzrok: javno pohujšanje.

Čuk na palci.

Strah.

Bilo je leta 1870, ko železnica nj bila se tako znana med ljudstvom, kot danes; tedaj stoji nekega dne preprost kmet, ki se nikdar ni videl vlaka, med hudim deževjem pod razpetim dežnikom poleg železniskega tira. Z groznim strmenjem gleda hlapon, ki se urno bliža od daleč in sopiha, kakor splašen konj.

Eden navzočih zapazi kmetovo zadrego in začudenje. Prihiti k njemu in v vsej naglici zavpije nad njim: »Za Boga, prijatelj, brž, brž zaprite dežnik, da se hlapon ne ustraši!«

Kmetič stopi ves osupnjen na stran, takoj stisne dežnik pod pazduho in plašno gleda začudno prikazen, ki hrešči mimo njega.

Vzgoja princa.

Vzgojitelj mlademu princu: »Visokost me očaruje po svoji močrosti in skromnosti, ko se zadovolji samo s štirimi deli sveta; tuda prosim Vašo visokost, naj dovoli še obstanek petega dela poleg štirih že dovoljenih.«

Vzgojitelj navadnemu učencu: »Tepeel! Samo štiri dele sveta imamo? Kaj si petega požrl, idijot?!«

Ne berem „Čuka na pal'ci“.

Čez dan.

»Gospod Fikfak, kupite Čukal«
 »Kaj misliš, da sem potepuh?
 Ž njim jaz ne oskrunim hiše,
 teh bedarij sem sit do uhl«

Po nočl.

Ko ležem jaz, vzamem raje
 katero zmed koristnih del,
 da razvedrim duhá si malo,
 koristi njene sem vesel.

Cuk predava.

DRAGI POSLUŠALCI!

Zadnjič sem govoril o ženskih kritelih. Danes naj se dotaknem drugega važnega predmeta, ki je tudi z žensko v neposredni zvezi in ki ravno tako vznemirja javnost — namreč ženskih pokrival. »Naj se dotaknem,« pravim. V resnici se ne bom dotaknil, niti z jezikom ne, to se samo tako reče. Govoril bom o stvari.

V kolikor je meni in ostalim zoodovinarjem svetá znano, ženske v pravadnini niso pokrivalo svojih glav niti s figovim perjem ne. Tedaj so bile namreč še tako odkritosrčne in poštene, da se niso sramovale odkrito priznati, da imajo dolge lase in kratko pamet, ako tudi ne moremo natančno ugotoviti, kdaj je nastal znani, pravkar omenjeni izrek, ki ga hočejo ženske na vsak način vdušiti z navado, da si zakrivajo glavo z različnimi pokrivali.

Vendar ne moremo trditi naravnost, da so bile ženske tudi v starih časih popolnoma gologlave, ker so jim pokrivali glavo dolgi lasje. Pa pustimo dlakopstvo, da ne ostanemo dlako — cepci

in ugotovimo raje, kdaj in kakšna pokrivala so začele nositi ženske.

Jaz sem mnenja in mislim, da mi boste tudi vi pritrdili, da je nastalo žensko pokrivalo čisto slučajno in vsled praktičnosti. Še dandanes vidimo kmetice tu pa tam, ki kadar gre dež, dvignejo gornje krilo čez glavo, da se na ta način zavarujejo pred deževnimi kapljami. Ko so prve Evine hčere uporabljale to sredstvo mesto dežnika, so prišle na to, da se dá napraviti tako ogrinjalo za stalno, da lahko ostane krilo na svojem mestu in ta ogrinjala so potem imenovalle rute.

Čisto jasno je, da so imele te rute spočetka samo praktičen pomen, ki so bile večje ali tudi manjše, a so se polagoma spremenile tudi v okras za glavo, izdelovali so jih z različnimi rožami, celo svilene. Tedaj so lasje izgubili svoj pravi pomen kot okras in pokrivalo glave.

Nič ni trajnega na svetu. Tudi rute so izginile. Počasi so dežniki izpodrinili njih praktičnost. Ker ženska sama hrepeni po modernem in pred vsem po moškem, se nikakor ne smemo čuditi, da so se naenkrat pokazali klobuki v modi in sicer sprva tako majhni klobuki, da so jedva pokrili del las in glave, katere so morale radi tega pripenjati z iglami na lase, da niso izginili v vetru. Ti klobuki pa so se sčasoma večali in zadobili tu tam tako obsežnost in tako široke krajsce, da so ženske popolnoma izginile pod njimi. Ker so pa ženske ptičice, ki se rade lepoticijo (od tod »lep ptič«) s tujim perjem, se ne smemo čuditi, če smo videli tekom časa na ženskih klobukih prava ptičja pokopališča ali bolje rečeno cele pernice najbolj pisanega perja. Nekateri ptiči se imajo zahvaliti, da je izginilo njih pleme, ravno ženski; drugi pa so zopet zadobili vrednost ravno vsled ženske nečimurnosti.

Človek bi bil mislil, da bodo ženske

ostale pri klobukih. Pa ni res. Morda bile, če bi ne živeli na tem planetu tu zanikarni, malovredni ljudje, ki jim pivo: pesniki.

Ti ljudje so opevali ženske lasé kot posebno vredno predivo, dragocenejšje kot volno angorskih koz, ki mreži srce vsakega neumnega možke da divja brez miru po solkanski ce in toži luni svoje omrežene težave. Ker gre ženskam nekoliko trda kar se ti moških, niso prezrle tega dejstva in takoj zagnale v stran rute, šerpe in klobuke ter rastavile mreže svojih las po sodi, na cesti in v cerkvi.

Jaz se ne bom postavljaj niti za nošo niti proti nji. Rečem samo to, da zelo slabo razumele pesnike, ki so si res opevali ženske lasé, a za sračja gnd, da, ki jih vidimo na glavah različnih spodičen pa nimajo nikakega zmisla. Tudi se čudim raznim prepovedim te noše, ki po večini slučajev ni popolnoma nič zapeljiva, ampak vzbujja gnje. Seveda tega pa ne uvidijo ženske, imajo kljub zmedenim lasem kratko pmet — uvidi pa to

Čuk na pal'ci

KOLIKO JE BOGOV?

Ko je bila v neki vasi birma, vprašal škof birmanca:

»Povej mi, koliko Bogov imamo?«
 Birmanec: »Hm, prej, dokler nisimo pogreli, smo imeli tri, sedaj pa nimamo nobenega.«

ZADNJA URA.

Revež bogatino. »Paj kaj boš počel z denarjem na zadnjo uro?« Bogatino: »Kupil si bom še eno novo.« Revež: »Vendar ena bo le zadnja, če jih kupiš mgarí še sto!« »Jaz se pa veselim zadnjiker prej sploh še nobene nisem imel.«

BOLJ JE VAJEN.

Na obisk je prišel revež k bogatini. Ta ga pelje k sosedu in ga prijazno pozdravi tam. Ko se sosed, sam ubožec, čudi, kaj to pomeni, pravi bogatino: »Ti si bolj vajen obiskov.«

Z GLAVO V ZID.

Ribničan si da zidati bajto. Zidarji pa ne napravijo, bogsigavedi zalcaj, nobenega okna. Ribničan vpraša začuden: Kako je to, da ni nikjer okna. V tem hipu, ga priide eden zidarjev, pelje ga k zidu in z vsi močjo loputne Ribničanu glavo ob zid. Ribničan ga vpraša, ko se malo zave, če mu je sedaj znano, kje da je okno? »O da,« pravi Ribničan, »zdej pa žie vaim zam, prou dobru se mi je posvečtilu.«

POKLON.

»Klanjam se, milostiva! Vas — a že celo večnost nisem videl.«

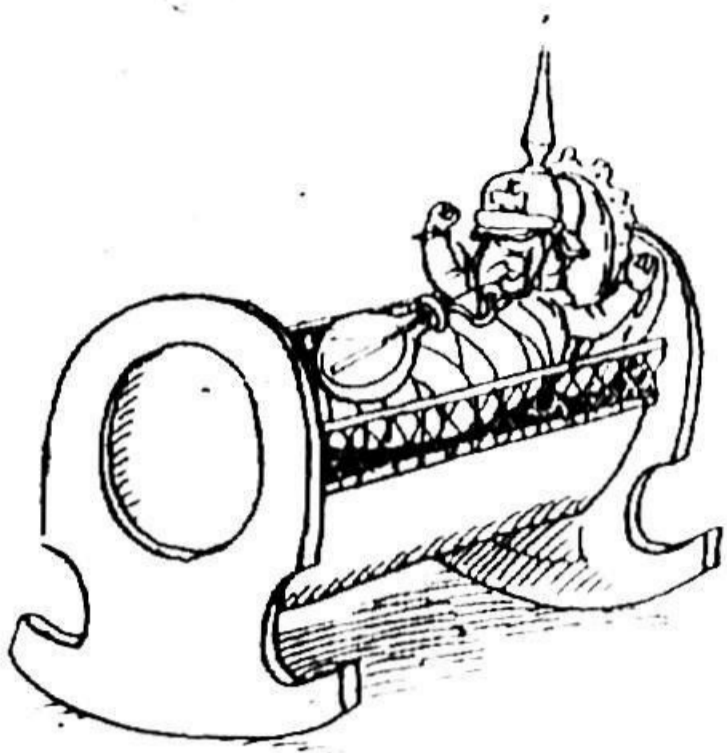
»In vendar ste me takoj spoznali.«

»Da, vidite, tako lepega, starega obrazka se ne pozabi tako naglo.«

Pravilo, da je pevsko društvo »Veselaček« v Dutovljah zbolelo na jetiki; ker le neozdravljivo so takoj izročili predsedništvo nekemu mizarju, ki »mrtvaške truge« dela, da isto bolj po ceni na oni stvari.

Pravilo, da je Vipava poplavila trg in da je kljub vsem nevihtam še ostala Čitalnica.

Kdor hoče mlad biti, naj se gre semkaj učiti!

V čudovitem času živimo. Svetovna vojska še ni nehala. Sultani in kralji vsa dan letijo s tronov, a se še nobeden pes ne zmeni zato. Cele države menjajo srajce kot na povelje. V naši domovini se innožijo sami užaljeni ljudje, da kmalu Slovenci Slovenca vsled samih solz in resnega obraza ne bo videl. Poleg vsega tega pa napreduje tudi znanstvo. Ne mislimo pri tem samo na raziskovanje, kakšni vplivi so delovali na umetniška dela Starovaškega, ampak pred vsem na čudovito iznajdbo profesorja Woronofova vsaj Čuk misli tako, ki je v stanu pomladiti starega človeka, ki hodi ob publici, da skače kot mlad deček in lazi za deklicami.

Kot čujemo, je imenovani profesor pred kratkim pomladil nekega 90 letnega starca s takim uspehom, da ni mogel več ustaviti učinka. Starce je postal mladenič, deček, nazadnje dete in končno tako vno bitje, da so ga morali shraniti v spiritu.

Kot poročajo listi, je prišel na idejo pomlajenja tudi bivši nemški cesar Viljem, ki se je pravkar znova oženil. Skozi naj gotovo pa je to dejstvo zapeljalo celjo, da bi bil bolj mlad in se je podal profesorju na milost in nemilost. Sedaj veda njegova soproga temu tudi ni nasprotovala.

Kaj pa se je zgodilo? Cesar Viljem se je baje tako pomladil, da so ga morali položiti v zibko in je samo kravje mleko. Njegova mlado poročena žena je vsled tega iz same žalosti zbolela. Namesto, da bi imela moža, mora pa biti za pestunjo.

Čuk na palci ne jamči za popolno resničnost teh vesti, a spričo čudnih stvari, ki se godijo v Gorici, je to čisto verjetno.

DENAR. Neki dijak je bil po noči z nepotom zburjen iz spanja. Zapazil je vlonilca, ki je z grozečo kretnjo in z naglim glasom šepetal:

«Bodite tiho — niti glasu jaz iščem denar!»

«Potem prižgite luč.» je odgovoril dijak naglo. «Če iščete denar, bom pomagat še jaz.»

Dve oslici in pes.

Mati je poslala s kmetov svojo hčerko služiti v mesto. Pri slovesu ji je trdo zabičila v glavo, da mora pri gospodi vedno rabiti pridevnik milostliva ali milostivi. Hčerka si je to oslarijo dobro zapomnila in jo tudi gladko izvajala. Nekeč sta se gospodinja in služkinja peljali na zlet z vlakom, ter imeli s seboj tudi malega psa. Ko je gospa v vozu malce zadremala, je pes ponečedil svileni krilo gospe, na katerem je ždel. Služkinja je vzdihla svojo gospo rekoč:

«Milostliva, vaš milostlivi pes je na vašo milostlivo krilo en milostlici d... napravil.»

Osem ur dela

Pred tremi tedni sem se mudil v Nemški Austriji. Nekega večera sem slučajno zašel na delavski shod. Proti koncu je govornik ves v navdušenju vskliknil: — Delavci, dovolj je trpljenja! Dan ima 24 ur, a mi nimamo časa niti za lasten počitek. Vsak pošten človek naj 8 ur prebije pri svoji družini, osem ur za izobrazbo, osem ur v zdravstvene in higijenične svrhe in osem ur dela je dovolj. — Neki zborovalec ga prekinel: — A to je skupaj 32 ur. — Govornik: — Tedaj osem delavnih ur odpade!»

Stari čusi.

Ko so kranjske lante še lovili v vojake, ki so služili cesarja celo po 20 let, je prišel nekeč cesar sam nadzirat kompanije. Ker je pa govoril le nemško, kar vojaki niso razumeli, in ker so se častniki bali, da bi kdo ne odgovoril kake neumnosti, ako bi cesar katerega izmed njih kaj vprašal, jih je moral »kaprole« za silo naučiti nemške odgovore. Ako te cesar vpraša, koliko si star, odgovori: 18 Jahre (18 let), ako vpraša koliko časa služiš, reči: 2 Jahre (dve leti), ako pa vpraša, če ti oče in mati še živita, reči: beide zwei (obadva).

No, cesar je res vprašal prvega, ki mu je prišel pod roko, toda ravno nasprotno, kakor so bili naučeni.

Cesar: — Koliko časa že služiš pri vojakih?

Vojak: — 18 let!

Cesar: — Ja, koliko si pa potem takim že star?

Vojak: — 2 leti!

Cesar: — Sedaj pa ne vem, si li ti osel ali jaz?

Vojak: — Obadva!

ANATOM

Župnik: »Moj ljubi Miha, ti piješ toliko žganja, da si boš svoje zdravje popolnoma pokvaril.«

Miha: »Ravno nasprotno, gospod župnik. Meni je žganje za zdravje!«

Župnik: »Kako to?«

Miha: »Ker so moja pljuča kaprat!«

Župnik: »Ravno radi tega ne bi smel piti žganja.«

Miha: »Oprostite prečastni. Vi tega ne razumete. Pojte enkrat v anatomsni muzej, kjer hranijo pljuča v spiritu, da se ne pokvarijo. Radi tega tudi jaz pijem.«

Današnji berači.

Eden izmed današnjih modernih beračev je prosil po vaseh, ter s kislim obrazom pripovedoval, da mu je hiša pogorela in vse kar se je v nji nahajalo. Nek neveren Tomaž ga je vprašal: »Imate li kako spričevalo ali potrdilo, da vam je vse pogorelo?«

Berač momentalno v zadregi se popraska za ušesi, potem pa odgovori popolnoma mirno in ponižno:

«Imel sem svedočbo te vrste, imel sem jo gotovo in tudi podpisano pri notariju. Toda kaj hočete; ko vas nesreča zasleduje! Tudi svedočba je zgorela z vsem drugim.»

KAKO?

Rus imenuje svojo dramo svetlo, Francoz svojo lepo, Anglež svojo staro, Nemec svojo dobro, Čeh svojo mило. Kako naj jo imenuje v sedanjih časih pa Slovencem?!

Res in ni res!

Popravek. Prijeti te moram, zlobni Čuk, nekoliko za tvoja dolga nřesa in zahtevam po § 13. tiskovnega reda, da objaviš v prihodnji številki z vidnim črkam sledeči popravek:

Ni res, da sem 8. okt. 1922. v kalaburnici v stoji in rožcah razbil bučko vina in si porezal nos.

Ni res, da je to grozovito škodovalo moji lepoti.

Res pa je, da sem se samo malo opraskal po nosu in

res je, da to prav nič ne škoduje moji lepoti. Nekdo v kalaburnici.

STARA BENEČANSKA.

Pri Štebленku je bil semenj. Nuna (t. j. starejša ženska) je izstopila iz trgovine in si je potem kupila za palanko žganja, in je sedla za cerkvijo na tla, močila kruhac v žganje in jedla kruhac. Ko je zapazila, da je kruhac žganje popil je rekla dobra nuna: Kruhac, kruhac, ti si popil moje žganje, zdaj ga še jaz popijem za palarko. Rečeno, storjeno. Zgodilo pa se je potem nekaj čudnega. Štebленk je začel kakor neumen plesati okoli prestrašene naše Benečanke. — Andronicus.

TISKARSKI ŠKRAT.

Neki lokalni list je poročal v svoji dnevni kroniki o padcu nekega delavca. Še po korektorju pa je stavec najbrže zmešal nekaj vrst tiskarjih z »lingtipe« iz drugih kolon in povzročil, tako, da se je novica glasila sledeče:

«Sinoči okoli 18. ure je padel zidar G. B. z lestve vsled solnčnice, ter si ob padcu zlomil nogo. Takoj so pritekli na pomoč drugi delavci

makar so fašisti zažgali delavsko lekarna Godina, vogal ul. Rivo prepeljali v bolnišnico kr. Hel. Zdravnik min. predsed. Facta bo šel na dopust — z dvema straž. v zapor ul. Coronco — konstatira, da bo preležal dva meseca vsled hude poškodbe ob padcu v zbornico in vse bližnje prelet. krožke — jamo med kamenje ki je prouzročilo Ogenj in nemir razširjajoč se po vsej bolezni na črevah in želodcu —

Po sili umirovljeni vladarji pišejo prošnjo za podporo brezposelnim.

Vsako leto nove krone
bridka usoda doleti,
vedno nove carske trone
vreči treba med smeti.

Le pustimo tiste uboge,
ki ne bo jih več nazaj,
naj bo Karol, katerikoli,
ali sam car Nikolaj.

Toda še je družbe zbrane,
ki dobila je »penzjon«,
družbe nekdanj slavnoznanec,
k'je pustila žezlo, tron.

Je med njimi »cesar« Viljem,
pustil rasti je brádo,
pred par tedni novi ženki
v zakon je podal roko.

Potlej še je »kralj« iz Grške,
se mu pravi Konstantin.
Turek malo je potresel
pa je zletel raz višin.

Tudi sultan šel je k vragu,
spravil ga je Kemal paša,
ki dandanes gospodari
in se Turkom prav obnaša.

Še bi »eno« omenili,
a se malo Čuk boji,
še bi kateri se razgreval,
spuščal solzo iz oči.

Saj vsi veste to postavo:
»Kdor ne dela, naj ne jé!«
Vajeni so bili jela,
delo jim od rok ne gre.

Res, da Viljem drva žaga,
malo še se ženi vmés,
a to stroškov ne pokriva
in potreb vseh čez in čez.

Česa se bo zdaj na starost
Konstantin naš oprijel,
še ni znano, Ilijado
morda novo bo — zapel.

In ne vemo, če bo sultan
lotil drugih se stvari,
harem čuval bo, da ženske,
si ne izpraskajo oči.

Čuku je le eno znano:
»V času vojnih odškodnin,
piše cesar Viljem pismo,
narekuje Konstantin:

»Mi brezposelni možici
smo bili kralji svoje dni,
prosimo podpore nagle,
kdo ve, kaj vaš doleti!

Dajte naglo nam podpore,
nam prav silno se mudi,
če ne uslišite te prošnje,
v Čuka pridete prav vsil!

Sultan Mehmed je pokimal:
Le pristavi, Viljem, to:
Da pri bradi Mohameda,
ta groznja se zgodila bo.«

Mohamed ne bo na lázi,
da prisega kaj velja,
ste že danes prišli v Čuka,
a nihče družbi naj ne dá

naši niti pol oreha,
naj tudi »krona« se uči,
ko ga ljudska volja vrže,
le lasten znoj naj ga reči!

V BOLNIŠNICI.

Zdravnik: »Čutim se srečnega, cenjena gospa, da Vam zamorem zagotoviti, da Vaš soprog gotovo okreva.«

Gospa: »Oh, uboga sirota jaz! Kaj naj sedaj storim?«

Zdravnik: »Kako, gospa? Mar niste zadovoljni, da Vam soprog ozdravi?«

Gospa: (jokaje) »Da, sem zelo vesela... toda pred par dnevi ste mi zatrčili, da ne bo prebil več 8 dni, in jaz sem prodala vso njegovo obleko.«

NA ŽELEZNIŠKI POSTAJI.

Mesar je imel prevzeti dva vola, ki pa še nista dospela vzlic obvestilu. Ne vedoč, kam bi se obrnil, je pristopil k prventu okencu, ki ga je ugledal ter vteknil svojo glavo skozi in vprašal: »Oprostite ali je to živinski urad?«

V URADU NAČELNIKA.

»Pokličite mi protokolista Tolosa.«

»Gospod komendantor, protokolist je bolan na vnetju možgan.«

»Grda bolezen! Ali se umrje ali pa se postane tepec. Tudi jaz sem jo imel.«

PRICA IN NJEJOVA RESNICA.

Sodnik je hotel vedeti starost neke priče. Mož se je popraskal za ušesi in odgovoril:

»Pretečeni teden sem praznoval dvajstokrat moj rojstni dan.«

»Kaj! Vi hočete harvati celo sodnijo, da imate samo dvanajst let, medtem ko sem prepričan, da jih imate štirikrat toliko.«

E. e, ravno štirikrat toliko, čisto prav.«

»In imate pogum v obraz lagati pod prisego, da ste pretečeni teden praznovali dvanajstkrat Vaš rojstni dan!«

»Je čista resnica, gospod predsednik. Jaz sem rojen 29. februarja in moj rojstni dan pride samo enkrat na vsake štiri leta.«

SIGURNO JAMSTVO.

Novoporočenca Drhtelica sta se peljala iz Trsta v Pulj ob dokaj slabem vremenu »Josip, smo pa sigurni, ni nobene nevarnosti,« vpraša soproga oplašena. »Bodi brez skrbi golobica moja, govoril sem s kapitanom. On še ni nikdar vtonil, a vozi že nad trideset let na tej progi.«

ZDRAVILO PREKAŠA ZDRAVNIKA.

Bolniku, ki ie trpel na hrbtnem trganju, je nakazal zdravnik neko pitno tekočino ter mu velel vrniti se čez osem dni. Po tem terminu se bolnik-predstavi.

»Kako Vam gre?«

»Sem ozdravil popolnoma.«

»In ste se ravnali po mojem ukazu?«

»Gotovo! Namočil sem cunjjo v medicino ter z njo drgnil hrbet.«

»Kaj zlomka,« vsklikne začuden mož vede.

»Zdravilo učinkuje tudi zunanje; nikdar bi si tega ne mislil!«

Kaj je novega?

Pravijo, da si goriške »frajle« samo zato osvajaajo karabinerje, da bi bile zakarovane v slučaju tatvine.

Pravijo, da je prišel neki mladi, naslednji poet v Tolmin samo radi tega, da bi videl rožice tolm. učiteljskega. Dejstvo kaže, da so mu ugajale, ker je ostal cele tri dni tukaj.

Pravijo, da je ob priliki neke obletnice neki oficir iz tolm. vojašnice tako navdušeno govoril, da je koncem konca vsemu občinstvu s tirolskimi in slovenskimi rekruti vred zmanjkalo glasu, ko je bilo treba kričati »evviva«.

Pravijo v neki občini, da bodo dali iz letnih vzrokov blato po malih in velikih potih na dražbo, ali pa se zamenja za gramoz. Interesentje si to čudo lahko ogledajo po večdnevni dežju sveda na tem mestu.

Pravijo, da ni srečnejše občine kot Brevec, kjer nimajo nobenega reveža. Da jim sirotišnica ne stoji prazna, so jo dali v najem gospodom!

Pravijo, da nikjer ni tako dobro plačani občinski pometačev kot v Bovcu, kjer dobi vsak mesečno šestdeset lir!

Pravijo, da so se Bovčani pritožili, ker so na gostilnah in trgovinah samo italijanski napisi! Prišla je komisija, ki je odredila, da morajo biti napisi v dveh jezikih in sicer prvo slovenski in potem italijanski. Če naj pridenejo še laškega in kitajskega, se še niso mogli odločiti.

Pravijo, da so naročili Kobaridci Šebreljce, da jim pridejo cerkev raztegniti, ker je postala tako majhna, da mora ob nedeljah in praznikih skoraj tretjina ljudi zmagati stati.

Pravijo, da je ing. Uhlir električno luč v Kobaridu iz tega razloga za 20 odstotkov podražil, ker se boji, da mu bodo v kratkem rudeči nosovi pri razsvetljavi konkurenco delali in da je odšel, ker se je bal, da ne dobi ricinovo olje pliti.

Pravijo, da nameravajo slavni Tolminski tarokisti otvoriti ponočni tečaj, kjer se bo poučevalo, kako se napove trula brez skisa in ultimo brez pagata.

Pravijo, da neka Tolminska zadruga prav pridno zida liše po novi metodi v Starem selu. Pojasnila glede nove metode, se dobi pri »Klubu starih Čuč v Starem selu«.

Pravijo, da imajo na Livku 15 občinskih starešin, ki so že v prvem letu vladanja napravili 7000 L. »dobička« občini. Ko bodo prihodnje volitve, bomo volili še 15 novih, to je 30 starešin, da pride občina brez škode občanarjev do velikega kapitala. Čuk na palci jim bo slavo pel.

Pravijo, da so v Lokvi na Krasu podružnico ricinovega olja utopili, ker so je muhe in zajci popili.

Pravijo, da je veliko pomanjkanje fantov v Lokvi. Zato prirejajo dekleta ples; po Božiču se odpravijo sribit na Brkine.

Pravijo, da bodo morali kmalu idrijski sedmošolci v »želtnico« radi pomanjkanja prostora.

Pravijo, da se sedmošolski atlet »Maccist« pridno premira, ker misli v kratkem očarati občinstvo s svojo umetnostjo. Za čisti dobiček pošlje tov. Moritza v Berlin, da mu nakupi ovratnikov št. 48, ker takih ne najde v celi »ožuljeni beračiji«.

Pravijo, da je Brezničanov naslednik priletel v razproslajalnico časopisov v I., ter zahteval »Saxa na palci«. Ko je »Čuk na palci« to zvedel, se je sam podal s I. vlakom tja, da ugotovi resnico.

Pravijo v Kobaridu, da je Nero, ličji lovec, dan prej pred velikim levem levega kluba »Pegomagaj« opozoril vse drežniške zajce, da naj bodo mirni in brez skrbi, ker jim ne preti nikaka nevarnost.

Pravijo v Kobaridu, da bodo namesto »Narodnega doma« zidali fabriko za »ricinovo olje«.

Pravijo, da namerava bistriški hotelir poslati svoj dvojezični napis v preizkušnjo v Rim, če odgovarja vsem drugim dvojezičnim napisom v Il. Bistrici.

Pravijo, da se pritožuje mednarodni »Kadorna« čez bistriške močnate izdelke in pravi, da je »kalabreška pasja šita« mnogo boljša za njegov globoki želodec. Zato namerava neka laška tvrdba zgraditi novo tovarno za testenine v »Kadornovem okraju«, ki bodo bolj prijale njegovega želodecu.

Pravijo, da nameravajo občinski možje na Trnovem na Notranjskem ustanoviti društvo »Kozorepec«, ki bi imel nalogo nositi težko-idoče ljudi v cerkev k sv. Petru. S tem bi se prihranili stroški za popravo ceste do cerkve. Ker pa so se uprli nekateri »kozli« temu načrtu, da ne nameravajo nositi bremena, ni pričakovati rešitve pred novim letom.

Pravijo, da vrtojbeno društvo »Ženska moda« uprizeri v nedeljo veselico. Igrali bodo »Norca, ki migaja z ušesi«.

Pravijo, da si je urednica »Jadranske« v zadnji številki spisala cel koš navdušujočih pisem iz raznih strani dežele. Čuk tega ne verjame.

Pravijo, da rabijo idrijski fantje-vojaški številke »Čuka« za podlago čelad, ker bi jim sicer sedla preglavsko na ušesa.

Pravijo, da so v Dekanih zvrkli vse pevke, ki niso plesalke in ki se ne parfumlirajo. Bajé radi tega, ker nameravajo peti odslej same poskočne in dišeče pesnice.

Pravijo, da je dornberško starejšinstvo v svoji zadnji seji sklenilo, da bo v zvonovih kisalo občinsko repo.

Pravijo, da so v Zatočinu postala dekleta, katerih fantje »nosijo suknjo belo«, tako ošabne; da nikogar ne pogledajo. Ustanovile so društvo »Prevzetnost«.

Pravijo, da namerava livško olepševalno društvo prirediti razstavo najlepših ženskih kril. Prednost imajo ona krila, ki so odrezana 22½ cm nad kolenom.

Pravijo, da je itelekarsko društvo v Kobaridu že po treh dneh »defiliral«, ker se toliko mleka ni imelo, da bi bil kotel umazan. Čuk na palci pa tega ne verjame.

Pravijo, da je velik del Idričanov 4. nov. zvečer razsvetlilo v ta namen, da bi vladni šinelj hitreje vozil vpokojevcem priboljšek, faranom zvonove, brezposelnim delo, onim ki mažejo slovenske napise pa razsvetljenje razuma.

Pravijo, da je rudniški predstojnik g. kavalir Š. za razsvetljavo oken den 4. t. m. zvečer kupil pri tvrdbi F. Š. 10 paketov sveč. Za razsvetljavo oken rudniških delavcev je pa g. Š. blagovoljno naklonil sveče na račun rudnika.

Pravijo, da bo pri prihodnjem roditeljskem sestanku na idrijski ljudski šoli predaval g. učitelj J. o novem paragrafu šolskega zakona, ki določa, da v bodoče ne smejo več stariši svojih otrok tepsti, temveč je ta oblast podeljena izključno njemu.

Pravijo, da so v Šandrežu naročili veliko večje zvone, kot bi morali v resnici biti. Gre se sedaj za rešitev, aut-aut. Ali se podere babilonski stelp in še zida bolj širokega — ali da naročijo bolj majhne zvonove. Stvar bodo najbrže rešili fašisti. V najsrajnejšem slučaju pakličejo »Čuka na palci«, da reši krizo.

Pravijo, da delitev dobička Štandrške arovizacije se zgodi na večer Sv. Miklavža, ob 25. uri pred cerkvijo. Vsak bivši starešina naj prinese s seboj vrečo, precej veliko in trpežno — kajli dobiček je v samem srebru. Za pravično delitev se pozove najbrže »Čuka na palci«. Da se delitev izvrši bolj hitro, naj eden starejši prinese s seboj žitno lopato (»palato«).

Pravijo, da Pepičku iz Verzetendorfa javlja, da je defiliriral pred Mussolinijem. Cargo je brzojavil brezžično, da vlada v

Rimu popoln mir. Brzovjavka se je vjela na strelovodu kavarne »Adriatico«. Ker je redek slučaj, da se brzovjavka vjame na strelovodu, bo v nedeljo po polnoči Kozeta razložil zanimivost tega čudeža — baje bo ob tej priliki tudi povedal, da je on že vjel brzovjavko na »lombreni« ob največjem dežju.

Pravijo, da je Markotov Pepe v Postojni dobil od Cavallija 13 debelih krompirjev kot poslovilni dar.

Pravijo, da je čez cesto pri Patermostu v Postojni zapisano »Cavallo al passo«, fašisti pa so dali Cavalliju »dirtissimo« na razpolago.

Pravijo, da ima Št. Peter na Pivki enega milijonarja manj, zato da je dobil Maribor v Jugoslaviji enega več; kakor ni Št. Peter žujim prav nič izgubil, tako ne bode Maribor z njim prav nič pridobil. Za narodne svrhe in za reveže ima namreč medrasa v žepu.

Pravijo, namreč Postojnci, da se je Cavalli zelo poboljšal, da je skoraj škoda, da so mu fašisti dali »passaporto«. To pravijo tisti, ki so z njim čaj pili.

Pravijo, da so edini Solkanski komunisti še učlanjeni v njih centrali v Rimu; pravijo pa, da je Tonj za to, da se pristopi k centrali od fašistov, a Pepo pa proti temu. Prav?

Pravijo, da se je Matija oženil z Pepo, zakar ni rabil nobenih botrov; imata jih sama dovolj; danes bi jih bilo vže skoraj 12, da je to res, lahko vprašate stare solkanske strice, ko cedijo sline za takimi olicetami. Čuk je zadnjič starim fantom obljubil, da se bodo za-pust vsi oženili.

Pravijo, da so se solkanski oštirji zarekli, da bodo držali od danes naprej samo briska vina. Kakor je videti, bode Fogar moral gledati skozi prste.

Pravijo, da imajo v Solkanu nov urad, kjer se plača 50 lir, da mu preskrbe pupo za ženitev. Natančneja pojasnila daje Romano.

Pravijo, da išče »Goriška mladina« delavce, a le pridne in vestne za v kavarno »Adriatico«, kjer misli spopolniti briškolo in trešete. Ako se jih javi zadosti, misli tudi trentaun upeljati. Za brezposelne lepa prilika. Informacije pri Pepisu.

Pravijo, da je prišel sledeči odgovor na »Senjor že benju kuel bohon«: Bohon, Bohon..... Bohon bo šou bohon, ma Čuk bo šou hodiči v r... Palent bi jdu, palent, ma bohon porivau pa ne. — Julet in Jurev.

Pravijo, da je neki strojevodja v Brinju na parni žagi, tako zaljubljen v list »Čuk na palci«, da kakor hitro ga dobi sl natakne očali in se zagleda v njega, da mu

ogenj v peči ugasne. — Zaforej posnemajte! In naročite si vsi ta kratkočasni list, toda ne pozabite popravljati v peči.

Pravijo, da je na Goriškem na prodaj več sto barak z več milijoni glav živine vred.

Pravijo, da se je vršil preteklo nedeljo na Preserjih v R. občni zbor gasilnega društva »Literček in pol«. Bil je sijajno obiskan. Ljudje so vztrajali do čez polnoči. Nekdo je priporočal treznost, kar je vzbudilo občni ropot in protestiranje. Govornik je med svojim govorom pozabil, kje so vrata. Zato so mu pomagali skozi okno.

Pravijo, da se risbe tolminskih učiteljskih dajajo sijajno uporabljati kot notes za redove. Pa naj reče kdo, da niso gg. profesorji praktični?

Pravijo, da je iznašel neki profesor v istem učiteljskem fenomenalno metodo za poučevanje prirodopisa. Predno razlaga, recimo o teličku, vpraša svoje gojence: »Kaj pa mislite vi o tem?« Baje se gojenci toplo potegujejo, da se mu prisodi Nollova nagrada.

Pravijo, da so poslali iz Drežnice čevljarja v Ameriko, da se informira o modi, šiviljo pa pošljejo v Pariz.

Pravijo, da so zidarji v Drežnici ustanovili pivsko in pevsko društvo. Vaje se vršijo redno!

Pravijo, da pogleda »Čuk« v prihodnje tudi na Koseč in bo povedal kaj pravijo tam!

Pravijo, da se obč. pisarna v Drežnici preseli. Na njeno mesto pride skladišče sardelonov in makaronov.

Pravijo, da so bili Ajdovci zelo veseli zadnjega Čukovega obiska, ker jih je baje vsaj nekoliko zadržal iz tega vsakdanjega zaspanega življenja. Le nekaterim ni bil njegov obisk po volji, vsled česar so sklenili maščevati se na njim. Šli so in začeli Čukovo prenočišče v luknji na občinskem »ringšpil« v turnu. Obenem so sklenili, da se po dveletnem trohnenju odpravi ta občinski »ringšpil« popolnoma, čeravno je donášal občini lepih dohodkov, to pa samo radi tega, da ne bi več služil Čuku za pribežališče. Pravijo pa, da se Čuk tega prav nič ne boji, ker vživa v Ajdovščini splošno gotoljubnost, vsled česar bo že našel kako drugo luknjo, od koder bo pazno motril s svojimi širokimi očmi, kaj se dogaja okrog nas.

Pravijo, da so nastale v lovskem krožku Ajdovščina - Šturije - Lokavec nekam čudne in nenormalne razmere. Opazovalci pravijo, da so nekateri lovci sploh zmiraj nosili prazne hrbte okrog, med tem ko so zopet drugi nosili na lov polne in težke rukzoke, nazaj pa prazne in lahke. Pravijo tudi, da so ugotovili na tem lovskem rajonu polno zajčjih dezerterskih slučajev. Da pridejo v okom vsem tem nedostatom, je krožek sklenil, izvesti na tančno statistiko in ljudsko, zajčje itd. štetje. Na ta način so konstatirali: da se nahaja na celem lovišču: 5 zajcev, 1 srna, 2 medveda, 7 jerebic, 3 kljunači, 1 raca, 23 lovcev 10 gonjačev in 15 »raubšcov«. S

to statistiko v arhivu bo lovski krožek zamogel priti z lahkoto v okom zgornjim nenormalnim razmeram.

Pravijo, da so dospeli v Ajdovščino zvonovi, a pravijo tudi, da jih bode do letela ista usoda kakor turbino za elektrarno »Hubelj« namreč ta, da odidejo v najkrajšem času na veleseljem v Berlin.

Pravijo, da odpre Joža v najkrajšem času botogo, Več ve Janez.

Pravijo, da je došel v Ajdovščino vagon copat. Natančneje informacije na županstvu.

Pravijo, da bodo gostilničarjih v Idriškem v letu 1923 vlivali vodu v vino, ker je občina povišala vinsko doklado.

Ker je v vinu že itak pol vode, lahko pričakujemo, da bo v letu 1923 lov na žabe v gostilničarskih kletih. Občina potrudi se. Čaka te še lep dohodek! Namreč lovina na žabe.

Pravijo, da se predsednica klepetulj preseli v kratkem iz Zagore v Plavce. Dobrodošla!

Pravijo, da ima K. v Plavah petelina, ki ne ie in ne pije, ko pa je treba plačati račun pa le zapoje: Na kredit ne!

Pravijo, da napovedujejo fašisti najslavnejši pohod, kar jih je videl svet. Šli bodo z metlo na luno, kakor hitro bo polna.

Pravijo, da bodo komunisti vse lepo razdelili, zato je sklenil Cesarjev brat s Hudega brda, da se tudi on vpiše med komuniste, ker misli razdeliti svoje uši.

Pravijo, da izgleda tolm. učiteljske kot nekaj posebnega. Letos so popravili stopnice in če Bog da, pridejo v desetih letih toliko naprej, da »obrajhajo« tudi od zunaj zid, ki ima vse mogoče barve.

Evino jabelko. Društvo kvartopircev »Adut« v gostilni »Pri jerbasu« se je lotilo rešiti vprašanje (sprožil Porartur), ali je res bilo jabelko isto usodno sadje, zaradi katerega sta bila Adam in Eva izgnana iz paradiza. Oglasil se je edini g. profesor B. ter dokazoval, da jabelko ni moglo biti ker rodi to sadje le v zmernem podnebju, a raj je bil v vročem. »Po mojem mnenju«, je dejal »je usodni sad mogel biti — limona.«

In celo omizje mu je pritrjevalo.

PRISTNA FILOZOFIJA.

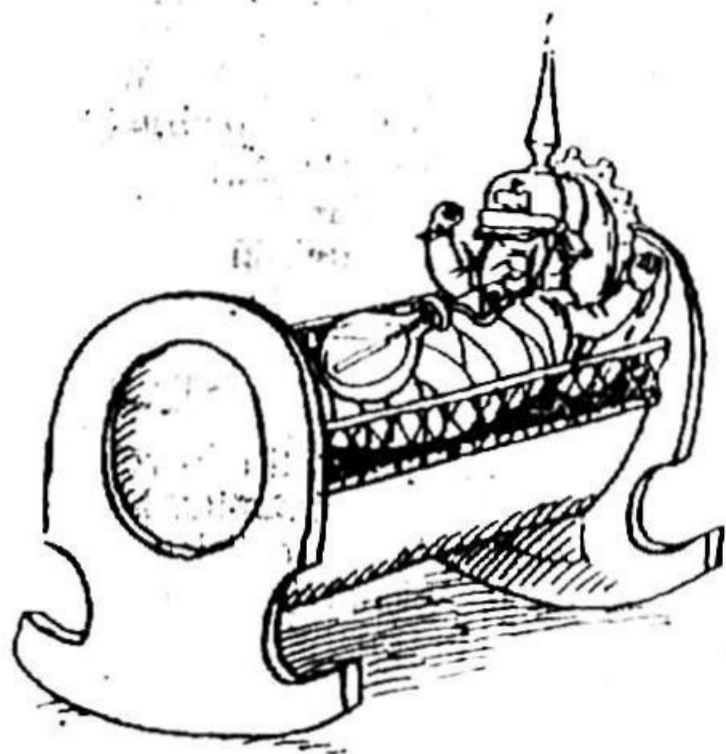
Nekateri so predbacivali možakarju, zakaj se ni osvetil, ko je dobil toliko udarcev po hrbtu od fašistov. »Hm, zakaj, je odgovoril malomarno, »zato, ker se nimam navade brigati zato, kar nevošljivci za mojim hrbtom delajo.«

DUHOVIT SLUGA.

Principal vpraša svojega slugo: »Jan, zakaj si oblekel danes hlače narobe?«

»Ker so bile na oni strani luknje, ko spod principal.«

Kdor hoče mlad biti, naj se gre semkaj učiti!

V čudovitem času živimo. Svetovna vojska še ni nehala. Sultani in kralji vsak dan letijo s tronov, a se še nobeden pes ne zmeni zato. Cele države menjajo srajce kot na povelje. V naši domovini se množijo sami užaljeni ljudje, da kmalu Slovenci Slovenca vsled samih solz in resnega obraza ne bo videl. Poleg vsega tega pa napreduje tudi znanstvo. Ne mislimo pri tem samo na raziskovanje, kakšni vplivi so delovali na umetniška dela Starovaškega, ampak pred vsem na čudovito iznajdbo profesorja Woronofa — vsaj Čuk misli tako — ki je v stapu pomladiti starega človeka, ki hodí ob palici, da skače kot mlad deček in lazi za deklicami.

Kot čujemo, je imenovani profesor pred kratkim pomladil nekega 90 letnega starca s takim uspehom, da ni mogel več ustaviti učinka. Starec je postal mladenič, deček, nazadnje dete in končno tako revno bitje, da so ga morali shraniti v spiritu.

Kot poročajo listi, je prišel na idejo pomlajenja tudi bivši nemški cesar Viljem, ki se je pravkar znova oženil. Skoraj gotovo pa je to dejstvo zapeljalo željo, da bi bil bolj mlad in se je podl profesorju na milost in nemilost. Seveda njegova soproga temu tudi ni nasprotovala.

Kaj pa se je zgodilo? Cesar Viljem se je baje tako pomladil, da so ga morali položiti v zibko in je samo kravje mleko. Njegova mlado poročena žena je vsled tega iz same žalosti zbolela. Namesto, da bi imela moža, mora pa biti za pestunjo.

Čuk na palci ne jamči za popolno resničnost teh vesti, a spričo čudnih stvari, ki se godijo v Gorici, je to čisto verojetno.

DENAR. Neki dijak je bil po noči z ropotom zburjen iz spanja. Zapazil je vlogmilca, ki je z grozečo kretnjo in z naglim glasom šepetal:

»Bodite tiho — niti glasu — jaz iščem denar!«

»Potem prižgite luč.« je odgovoril dijak naglo. »Če iščete denar, bom pomagala še jaz.«

Dve oslici in pes.

Mati je poslala s kmetov svojo hčerko služiti v mesto. Pri slovesu ji je trdo zabičila v glavo, da mora pri gospodi vedno rabiti pridevnik milostliva ali milostivi. Hčerka si je to oslarijo dobro zapomnila in jo tudi gladko izvajala. Nekeč sta se gospodinja in služkinja peljali na zlet z vlakom, ter imeli s seboj tudi malega psa. Ko je gospa v vozu malec zadremala, je pes ponečedil svileni krilo gospe, na katerem je ždel. Služkinja je vzudila svojo gospo rekoč:

»Milostliva, vaš milostlivi pes je na vašo milostlivo krilo en milostlici napravil.«

Osem ur dela.

Pred tremi tedni sem se mudil v Nemški Austriji. Nekega večera sem slučajno zašel na delavski shod. Proti koncu je govornik ves v navdušenju vskliknil: — Delavec, dovolj je trpljenja! Dan ima 24 ur, a mi nimamo časa niti za lasten počitek. Vsak pošten človek naj 8 ur prebije pri svoji družini, osem ur za izobrazbo, osem ur v zdravstvene in higijenične svrhe in osem ur dela je dovolj. — Neki zborovalec ga prekine: — »A to je skupaj 32 ur.« Govornik: »Tedaj osem delavnih ur odpade!«

Stari čusi.

Ko so kranjske fante še lovili v vojake, ki so služili cesarja celo po 20 let, je prišel nekeč cesar sam nadzirat kompanije. Ker je pa govoril le nemško, kar vojaki niso razumeli, in ker so se častniki bali, da bi kdo ne odgovoril kake neumnosti, ako bi cesar katerega izmed njih kaj vprašal, jih je moral »kaprol« za silo naučiti nemške odgovore. Ako te cesar vpraša, koliko si star, odgovori: 18 Jahre (18 let), ako vpraša koliko časa služiš, reci: 2 Jahre (dve leti), ako pa vpraša, če ti oče in mati še živita, reci: beide zwei (obadva).

No, cesar je res vprašal prvega, ki mu je prišel pod roko, toda ravno nasprotno, kakor so bili naučeni.

Cesar: — Koliko časa že služiš pri vojakihi?

Vojak: — 18 let!

Cesar: — Ja, koliko si pa potem takim že star?

Vojak: — 2 leti!

Cesar: — Sedaj pa ne vem, si li ti osel ali jaz?

Vojak: — Obadva!

ANATOM

Župnik: »Moj ljubi Miha, ti piješ toliko žganja, da si boš svoje zdravje popolnoma pokvaril.«

Miha: »Ravno nasprotno, gospod župnik. Meni je žganje za zdravje!«

Župnik: »Kako to?«

Miha: »Ker so moja pljuča kaprat!«

Župnik: »Ravno radi tega ne bi smel piti žganja.«

Miha: »Oprostite prečastni. Vi tega ne razumete. Pojte enkrat v anatomske muzej, kjer hranijo pljuča v spiritu, da se ne pokvarijo. Radi tega tudi jaz pijem.«

Današnji berači.

Eden izmed današnjih modernih beračev je prosil po vaseh, ter s kislim obrazom pripovedoval, da mu je hiša pogorela in vse kar se je v nji nahajalo. Nek neveren Tomaž ga je vprašal: — »Imate li kako spričevalo ali potrdilo, da vam je vse pogorelo?«

Berač momentalno v zadregi se popraska za ušesi, potem pa odgovori popolnoma mirno in ponižno:

»Imel sem svedočbo te vrste, imel sem jo gotovo in tudi podpisano pri notarju. Toda kaj hočete; ko vas nesreča zasleduje! Tudi svedočba je zgorela z vsem drugim.«

KAKO?

Rus imenuje svojo demovino svetlo, Francoz svojo lepo, Anglež svojo staro, Nemec svojo dobro, Čeh svojo milo. Kako naj jo imenuje v sedanjih časih pa Slovenec?!

Res in ni res!

Popravek. Prijeti te moram, zlobni Čuk, nekoliko za tvoja dolga ušesa in zahtevam po § 13. tiskovnega reda, da objaviš v prihodnji številki z vsjdnimi črkami sledeči popravek:

Ni res, da sem 8. okt. 1922. v kalaburnici v stoji in rožcah razbil bučko vina in si porezal nos.

Ni res, da je to grozovito škodovalo moji lepoti.

Res pa je, da sem se samo malo opraskal po nosu in

res je, da to prav nič ne škoduje moji lepoti. Nekdo v kalaburnici.

STARA BENEČANSKA.

Pri Štoblenku je bil semenj. Nuna (t. j. starejša ženska) je izstopila iz trgovine in si je potem kupila za palanko žganja, in je sedla za cerkvijo na tla, močila kruhac v žganje in jedla kruhac. Ko je zapazila, da je kruhac žganje popil je rekla dobra nuna: Kruhac, kruhac, ti si popil moje žganje, zdaj ga še jaz popijem za palanko. Rečeno, storjeno. Zgodilo pa se je potem nekaj čudnega. Štoblenk je začel kakor neumen plesati okoli prestrašene naše Benečanke Andronicus.

TISKARSKI ŠKRAT.

Neki lokalni list je poročal v svoji dnevni kroniki o padcu nekega delavca. Še po korektorju pa je stavec najbrže zmešal nekaj vrst tiskanih z »linotype« iz drugih kolon in povzročil, tako, da se je novica glasila sledeče:

»Sinoči okoli 18. ure je padel zidar G. B. z lestve vsled solnčnice, ter si ob padcu zlomil nogo. Takoj so pritekli na pomoč drugi delavci —

— nakar so fašisti zažgali delavsko —

— lekarna Godina, vogal ul. Rivo —

— prepeljali v bolnišnico kr. Hel. Zdravnik min. predsed. Pacta bo šel na dopust —

— z dvema straž. v zapor ul. Coroneo —

— konstatira, da bo preležal dva meseca vsled hude poškodbe ob padcu v

— zbornico in vse bližnje prolet. krožke —

— jamo med kamenje ki je prouzročilo —

— Ogenj in nemir razširjajoč se po vsej —

— bolezní na črevalih in želodcu. —

Po sili umirovljeni vladarji pišejo prošnjo za podporo brezposelnim.

Vsako leto nove krone
bridka usoda doleti,
vedno nove carske frone
vreči treba med smeti.

Le pustimo tiste uboge,
ki ne bo jih več nazaj,
naj bo Karol, katerikoli,
ali sam čar Nikolaj.

Toda še je družbe zbrane,
ki dobila je »penzjon«,
družbe nekdanj slavnoznanne,
k'je pustila žezlo, tron.

Je med njimi »cesar« Viljem,
pustil rasti je brado,
pred par tedni novi ženki
v zakon je podal roko.

Potlej še je »kralj« iz Grške,
se mu pravi Konstantin.
Turek malo je potresel
pa je zletel raz višin.

Tudi sultan šel je k vragu,
spravil ga je Kemal paša,
ki dandaneš gospodari
in se Turkom prav obnaša.

Še bi »eno« omenili,
a se malo Čuk boji,
še bi kateri se razgreval,
spuščal solzo iz oči.

Saj vsi veste to postavo:
»Kdor ne dela, naj ne je!«
Vajeni so bili jela,
delo jim od rok ne gre.

Res, da Viljem drva žaga,
malo še se ženi vmes,
a to stroškov ne pokriva
in potreb vseh čez in čez.

Česa se bo zdaj na starost
Konstantin naš oprijel,
še ni znano, Ilijado
morda novo bo — zapel.

In ne vemo, če bo sultan
lotil drugih se stvari,
barem čupal bo, da ženske,
si ne izpraskajo oči.

Čuku je le eno znano:
»V času vojnih odškodnin,
piše cesar Viljem pismo,
narekuje Konstantin:

»Mi brezposelni možici
smo bili kralji svoje dni,
prosimo podpore nagle,
kdo ve, kaj vas doleti!

Dajte naglo nam podpore,
nam prav silno se mudi,
če ne uslišite te prošnje,
v Čuka pridete prav vsi!«

Sultan Mehmed je pokimal:
Le pristavi, Viljem, to:
Da pri bradi Mohameda,
ta groznja se zgodila bo.«

Mohamed ne bo na láži,
da prisega kaj velja,
ste že danes prišli v Čuka,
a nihče družbi naj ne dá

naši niti pol orcha,
naj tudi »krona« se uči,
ko ga ljudska volja vrže,
le lasten znoj naj ga reči!

V BOLNIŠNICI.

Zdravnik: »Čutim se srečnega, cenjena gospa, da Vam zamorem zagotoviti, da Vaš soprog gotovo okreva.«

Gospa: »Oh, uboga sirota jaz! Kaj naj sedaj storim?«

Zdravnik: »Kako, gospa? Mar niste zadovoljni, da Vam soprog ozdravi?«

Gospa: (jokaje) »Da, sem zelo vesela... toda pred par dnevi ste mi zatrdili, da ne bo prebil več 8 dni, in jaz sem prodala vso njegovo obleko.«

NA ŽELEZNIŠKI POSTAJI.

Mesar je imel prevzeti dva vola, ki pa še nista dospela vzlic obvestilu. Ne vedoč, kam bi se obrnil, je pristopil k prvemu okencu, ki ga je ugledal ter vteknil svojo glavo skozi in vprašal: »Oprostite ali je to živinski urad?«

V URADU NAČELNIKA.

»Pokličite mi protokolista Tolosa.«

»Gospod komendantor, protokolist je bolan na vnetju možgan.«

»Grda bolezen! Ali se umrje ali pa se postane tepec. Tudi jaz sem jo imel.«

PRIČA IN NJEGOVA RESNICA.

Sodnik je hotel vedeti starost neke priče. Mož se je popraskal za sišesi in odgovoril:

»Pretečeni teden sem praznoval dvajstokrat moj rojstni dan.«

»Kaj! Vi hočete barvati celo sodnijo, da imate samo dvajst let, medtem ko sem prepričan, da jih imate štirikrat toliko.«

E. e, ravno štirikrat toliko, čisto prav.«

»In imate pogum v obraz lagati pod prisego, da ste pretečeni teden praznovali dvajstokrat Vaš rojstni dan!«

»Je čista resnica, gospod predsednik. Jaz sem rojen 29. februarja in moj rojstni dan pride samo enkrat na vsake štiri leta.«

SIGURNO JAMSTVO.

Novoporočenca Drhtelica sta se peljala iz Trsta v Pulj ob dokaj slabem vremenu »Josip, smo pa sigurni, ni nobene nevarnosti,« vpraša soproga oplašena. »Bodi brez skrbi golobica moja, govoril sem s kapitanom. On še ni nikdar vtonil, a vozi že nad trideset let na tej progi.«

ZDRAVILO PŘEKAŠA ZDRAVNIKA.

Bolniku, ki je trpel na hrbtnem trganju, je nakazal zdravnik neko pitno tekočino, ter mu velel vrniti se čez osem dni. Po tem terminu se bolnik predstavi.

»Kako Vam gre?«

»Sem ozdravil popolnoma.«

»In ste se ravnali po mojem ukazu?«

»Gotovo! Namočil sem curjlo v medicino ter z njo drgnil hrbet.«

»Kaj zlonka,« vsklikne začuden mož vede.

»Zdravilo učinkuje tudi zunanje; nikdar bi si tega ne mislil!«

Kaj je novega?

Pravijo, da si goriške »frajle« samo zato osvaja karabinerje, da bi bile zarovane v slučaju tatvine.

Pravijo, da je prišel neki mladi, nalebudni poet v Tolmin samo radi tega, da bi videl rožice tolm, učiteljšča. Dejstvo kaže, da so mu ugajale, ker je ostal cele tri dni tukaj.

Pravijo, da je ob priliki neke obletnice neki oficir iz tolm. vojašnice tako navdušeno govoril, da je koncem koncem vsemu občinstvu s tirolskimi in slovenskimi rekruti vred zmanjkalo glasu, ko je bilo treba kričati »evviva«.

Pravijo v neki občini, da bodo dali iz letnih vzrokov blato po malih in velikih potih na dražbo, ali pa se zamenja za gramovz. Interesentje si to čudo laako ogledajo po večdnevni dežju seveda na licu mesta.

Pravijo, da ni srečnejše občine kot Bovec, kjer nimajo nehenega reveža. Da jim sirotišnica ne stoji prazna, so jo dali v najem gospodom!

Pravijo, da nikjer ni tako dobro plačanih občinskih pometačev kot v Bovcu, kjer dobi vsak mesečno šestdeset lir!

Pravijo, da so se Bovčani pritožili, ker so na gostilnah in trgovinah samo italijanski napisi! Prišla je komisija, ki je odredila, da morajo biti napisi v dveh jezikih in sicer prvo slovenski in potem italijanski. Če naj pridenejo še laškega in kitajskega, se še niso mogli odločiti.

Pravijo, da so naročili Kobaridci Šebreljce, da jim pridejo cerkev raztegniti, ker je postala tako majhna, da mora ob nedeljah in praznikih skoraj tretjina ljudi zanj stati.

Pravijo, da je ing. Uhlir električno luč v Kobaridu iz tega razloga za 20 odstotkov podražil, ker se boji, da mu bodo v kratkem rudeči nosovi pri razsvetljavi konkurenco delali in da je odšel, ker se je bal, da ne dobi ricinovo olje piti.

Pravijo, da nameravajo slavni Tolminski tarokisti otvoriti ponočni tečaj, kjer se bo poučevalo, kako se napove trula brez skisa in kultno brez pagata.

Pravijo, da neka Tolminska zadruga prav pridno zida hiše po novi metodi v Starem selu. Pojasnila glede nove metode, se dobi pri »Klubu starih Čuč v Starem selu«.

Pravijo, da imajo na Livku 15 občinskih starešin, ki so že v prvem letu vladanja napravili 7000 L. »dobička« občini. Ko bodo prihodnje volitve, bomo volili še 15 novih, to je 30 starešin, da pride občina brez škode občanarjev do velikega kapitala. Čuk na palci jim bo slavo pel.

Pravijo, da so v Lokvi na Krasu podružnico ricinovega olja utopili, ker so je muhe in zajci popili.

Pravijo, da je veliko pomanjkanje lantov v Lokvi. Zato prirejajo dekleta ples; po Božiču se odpravijo snabit na Brkine.

Pravijo, da bodo morali kmalu idrijski sedmošolci v »žehnico« radi pomanjkanja prostora.

Pravijo, da se sedmošolski atlet »Ma ciste« pridno premira, ker misli v kratkem očarati občinstvo s svojo umetnostjo. Za čisti dobiček pošlje tov. Moritza v Berlin, da mu nakupi ovratnikov št. 48, ker takih ne najde v celi »ožuljeni heraciji«.

Pravijo, da je Brezničanov naslednik priletel v razpredajalnico časopisov v L. ter zahteval »Saxa na palci«. Ko je »Čuk na palci« to zvedel, se je sam podal s L. vlakom tja, da ugotovi resnico.

Pravijo v Kobaridu, da je Nero, tičji lovec, dan prej pred velikim lovom lovkega kluba »Beppomagaj« opozoril vse drežniške zajce, da naj bodo mirni in brez skrbi, ker jim ne preti nikaka nevarnost.

Pravijo v Kobaridu, da bodo namesto »Narodnega doma« zidali fabriko za »ricinovo olje«.

Pravijo, da namerava bistriški hotelir poslati svoj dvojezični napis v preizkušnjo v Rim, če odgovarja vsem drugim dvojezičnim napisom v Il. Bistrici.

Pravijo, da se priložuje mednarodni »Kadorna« črez bistriške močnate izdelke in pravi, da je »kalabreška pasja štita« mnogo bolja za njegov globoki želodec. Zato namerava neka laška tvrdka zgraditi novo tovarno za testenine v »Kadornovem okraju«, ki bodo bolj prijale njegove-mu želodecu.

Pravijo, da nameravajo občinski močje na Trnovem na Notranjskem ustanoviti društvo »Kozorepec«, ki bi imel nalogo nositi težko-idoče ljudi v cerkev k sv. Petru. S tem bi se prilhranili stroški za popravo ceste do cerkve. Ker pa so se uprli nekateri »kozli« temu načrtu, da ne nameravajo nositi bremena, ni pričakovati rešitve pred novim letom.

Pravijo, da vrtojbensko društvo »Ženska moda« uprizori v nedeljo veselico. Igrali bodo »Norca, ki miga z ušesi«.

Pravijo, da si je urednica »Jadranske« v zadnji številki spisala cel koš navdušujočih pisem iz raznih strani dežele. Čuk tega ne verjame.

Pravijo, da rabijo idrijski fantje-vojaški številke »Čuka« za podlago čelad, ker bi jim sicer sedla pregloboko na ušesa.

Pravijo, da so v Dekanili zvrkli vse pevke, ki niso plesalke in ki se ne parfimirajo. Bajé radi tega, ker nameravajo peti odslej same poskočne in dišeče pesnice.

Pravijo, da je dornberško starejšinstvo v svoji zadnji seji sklenilo, da bo v zvonovih kisalo občinsko repo.

Pravijo, da so v Zatoľminu postala dekleta, katerih fantje »nosijo sukno bele«, tako ošabne; da nikogar ne pogledajo. Ustanovile so društvo »Prevzetnost«.

Pravijo, da namerava livško olupševalno društvo prirediti razstavo najlepših ženskih kril. Prednost imajo ona krila, ki so odrezana 22½ cm nad kolenom.

Pravijo, da je plekarsko društvo v Kobaridu že po treh dneh »faliralo«, ker se toliko mleka ni imelo, da bi bil kotel umazan. Čuk na palci pa tega ne verjame.

Pravijo, da je velik del Idričanov 4. nov. zvečer razsvetlilo v ta namen, da bi vladni šimelj hitreje vozil vpokojencem priboljšek, faranom zvonove, brezposelnim delo, onim ki mažejo slovenske napise pa razsvetljenje razuma.

Pravijo, da je rudniški predstojnik g. kavalir Š. za razsvetljavo oken den 4. t. m. zvečer kupil pri tvrdki F. Š. 10 paketov sveč. Za razsvetljavo oken rudniških delavcev je pa g. Š. blagovoljno naklonil sveče na račun rudnika.

Pravijo, da bo pri prihodnjem roditeljskem sestanku na idrijski ljudski šoli predaval g. učitelj J. o novem paragrafu šolskega zakona, ki določa, da v bodoče ne smejo več stariši svojih otrok tepsti, temveč je ta oblast podeljena izključno njemu.

Pravijo, da so v Štandrežu naročili veliko večje zvone, kot bi morali v resnici biti. Gre se sedaj za rešitev, aut-aut. Ali se podere babilonski stolp in se zida bolj širokega — ali da naročijo bolj majhne zvonove. Stvar bodo najbrže rešili fašisti. V najskrajnejšem slučaju pokličejo »Čuka na palci«, da reši krizo.

Pravijo, da delitev dobička Štandrške aprovizacije se zgodi na večer Sv. Miklavža, ob 25. uri pred cerkvijo. Vsak bivši starešina naj prinese s seboj vrečo, precej veliko in trpežno kajti dobiček je v samem srebru. Za pravično delitev se pozove najbrže »Čuka na palci«. Da se delitev izvrši bolj hitro, naj eden starejšin prinese s seboj žitno lopato (»palco«).

Pravijo, da Pepičku iz Verzotenborfa javlja, da je defilirat pred Masolinijem. Čargo je brzojavil brezžično, da vlada v

Rimu popoln mir. Brzojavka se je vjela na strelovodu kavarne »Adriatico«. Ker je redok slučaj, da se brzojavka vjame na strelovodu, bo v nedeljo po polnoči Kozeta razložil zanimivost tega čudeža — baje bo ob tej priliki tudi povedal, da je on že vjel brzojavko na »lombreni« ob največjem dežju.

Pravijo, da je Markotov Pepe v Postojni dobil od Cavallija 13 debelih krompirjev kot poslovilni dar.

Pravijo, da je čez cesto pri Patermostu v Postojni zapisano »Cavallo al passo«, fašisti pa so dali Cavalliju »diletissimo« na razpolago.

Pravijo, da ima Št. Peter na Pivki enega milijonarja manj, zato da je dobil Maribor v Jugoslaviji enega več; kakor ni Št. Peter žnjim prav nič izgubil, tako ne bo Maribor ž njim prav nič pridobil. Za narodne svrhe in za reveže ima namreč modrasa v žepu.

Pravijo, namreč Postojnci, da se je Cavalli zelo poboljšal, da je skeraj škoda, da so mu fašisti dali »passaporto«. To pravijo tisti, ki so ž njim čaj pili.

Pravijo, da so edini Solkanski komunisti še učlanjeni v njih centrali v Rimu; pravijo pa, da je Toni za to, da se pristopi k centrali od fašistov, a Pepo pa proti temu. Prav?

Pravijo, da se je Matija oženil z Pepo, zakar ni rabil nobenih botrov; imata jih sama dovolj; danes bi jih bilo vže skoraj 12, da je to res, lahko vprašate stare solkanske strice, ko cedijo sline za takimi olicetami. Čuk je zadnjič starim fantom obljubil, da se bodo za pust vsi oženili.

Pravijo, da so se solkanski oštirji zarekli, da bodo držali od danes naprej samo briska vina. Kakor je videti, bode Fogar moral gledati skozi prste.

Pravijo, da imajo v Solkanu nov urad, kjer se plača 50 lir, da mu preskrbe pupo za žentev. Natančneja pojasnila daje Romano.

Pravijo, da išče »Goriška mladina« delavce, a le pridne in vestne za v kavarno »Adriatico«, kjer misli spopolniti briškolo in trešete. Ako se jih javi zadosti, misli tudi trentaun upeljati. Za brezposelne lepa prilika. Informacije pri Pepisu.

Pravijo, da je prišel sledeči odgovor na »Senjor že benju kuel bohon«: Bohon, Bohon..... Bohon bo šou bohon, ma Čuk bo šou hodiči v r... Palent bi jdu, palent, ma bohon porivau pa ne. — Julet in Jurev.

Pravijo, da je neki strojevodja v Brinju na parni žagi, tako zaljubljen v list »Čuk na palci«, da kakor hitro ga dobi si natakne očali in se zagleda v njega, da mu

ogenj v peči ugasne. — Zatorej posnemajte! In naročite si vsi ta kratkočasni list, toda ne pozabite popravljati v peči.

Pravijo, da je na Goriškem na prodaj več sto barak z več milijoni glav živine vred.

Pravijo, da se je vršil preteklo nedeljo na Preserjih v R. občni zbor gasilnega društva »Literček in pol«. Bil je sijajno obiskan. Ljudje so vztrajali do čez polnoči. Nekdo je priporočal treznost, kar je vzbudilo obči ropot in protestiranje. Govornik je med svojim govorom pozabil, kje so vrata. Zato so mu pomagali skozi okno.

Pravijo, da se risbe tolminskih učiteljskih dajo sijajno uporabljati kot notes za redove. Pa naj reče kdo, da niso gg. profesorji praktični?

Pravijo, da je iznašel neki profesor v istem učiteljsku fenomenalno metodo za poučevanje priredopisa. Predno razlaga, recimo o teličku, vpraša svoje gojence: »Kaj pa mislite vi o tem?« Baje se gojenci teplo potegujejo, da se mu prisodi Nollova nagrada.

Pravijo, da so poslali iz Drežnice čevljarja v Ameriko, da se informira o modi, šiviljo pa pošljejo v Pariz.

Pravijo, da so zidarji v Drežnici ustanovili pivsko in pevsko društvo. Vaje se vršijo redno!

Pravijo, da pogleda »Čuk« v prihodnje tudi na Koseč in bo povedal kaj pravijo tam!

Pravijo, da se obč. pisarna v Drežnici preseli. Na njeno mesto pride skladišče sardelonov in makaronov.

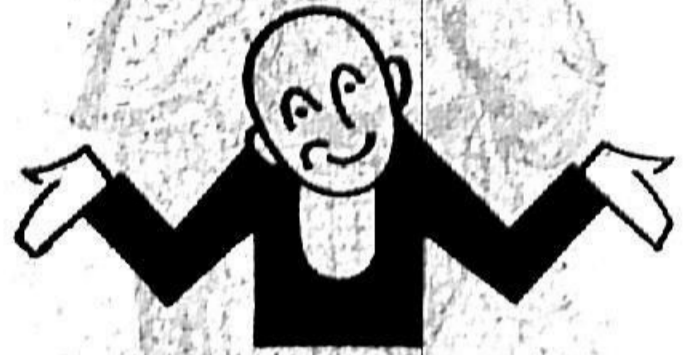
Pravijo, da so bili Ajdovci zelo veseli zadnjega Čukovega obiska, ker jih je baje vsaj nekoliko zdrnil iz tega vsakdanjega zaspanega življenja. Le nekaterim ni bil njegov obisk po volji, vsled česar so sklenili maščevati se na njim. Šli so in začeli Čukovo prenočišče v luknji na občinskem »ringlšpil« v turnu. Obenem so sklenili, da se po dveletnem trohnenju odpravi ta občinski »ringlšpil« popolnoma, čeravno je donášal občini lepih dohodkov, to pa samo radi tega, da ne bi več služil Čuku za pribežališče. Pravijo pa, da se Čuk tega prav nič ne boji, ker vživa v Ajdovščini splošno gotoljubnost, vsled česar bo že našel kako drugo luknjo, od koder bo pazno motril s svojimi širokimi očmi, kaj se dogaja okrog nas.

Pravijo, da so nastale v lovskem krožku Ajdovščina - Šturije - Lokavec nekam čudne in nenormalne razmere. Opazovalci pravijo, da so nekateri lovci sploh zmiraj nosili prazne hrbte okrog, med tem ko so zopet drugi nosili na lov polne in težke ruzzoke, nazaj pa prazne in lahke. Pravijo tudi, da so ugotovili na tem lovskem rajomu polno zajčjih dezerterskih slučajev. Da pridejo v okom vsem tem nedostatom, je krožek sklenil, izvesti na tančno statistiko in ljudsko, zajčje itd. šteje. Na ta način so konstatirali, da se nahaja na celem lovišču: 5 zajcev, 1 srna, 2 medveda, 7 jerebic, 3 kljunači, 1 raca, 23 lovcev 10 gonjačev in 15 »raubšicov«. S

to statistiko v arhivu bo lovski krožek zahteval, da mu bodo dali dovolj lovskih sredstev, da bi mogel priti z lahkoto v okom zgornjim ne normalnim razmeram.

Pravijo, da so dospeli v Ajdovščino zvonovi, a pravijo tudi, da jih bode do letela ista usoda kakor turbino za elektrarno »Hubelj« namreč ta, da odidejo v najkrajšem času na velesetel v Berlin.

Pravijo, da odpre Joža v najkrajšem času botego, Več ve Janez.

Pravijo, da je došel v Ajdovščino vagon copat. Natančneje informacije na županstvu.

Pravijo, da bodo gostilničarji v Idrijskem v letu 1923 vlivali vodo v vino, ker je občina povišala vinsko določilo.

Ker je v vinu že itak pol vode, lahko pričakujemo, da bo v letu 1923 lov na žabe v gostilničarskih kletih. Občina potrudi se. Čaka te še lep dohodek! Namreč lovina na žabe.

Pravijo, da se predsednica klepetulj preseli v kratkem iz Zagore v Plavce. Dobrodošla!

Pravijo, da ima K. v Plavah petelnica, ki ne ie in ne pije, ko pa je treba plačati račun pa le zapoje: Na kredit ne!

Pravijo, da napovedujejo šafisti najslavnejši pohod, kar jih je videl svet. Še bodo z metlo na luno, kakor hitro bo polna.

Pravijo, da bodo komunisti vse lepo razdelili, zato je sklenil Cesarjev brat s Hudega brda, da se tudi on vpiše med komuniste, ker misli razdeliti svoje usi.

Pravijo, da izgleda tolm. učiteljsko kot nekaj posebnega. Letos so popravili stopnice in če Bog da, pridejo v desetih letih toliko naprej, da »obrajhajo« tudi od zunaj zid, ki ima vse mogoče barve.

Evino jabolko. Društvo kvartopircev »Adut« v gostilni »Pri jerbasu« se je lotilo rešiti vprašanje (sprožil Porartur), ali je res bilo jabolko isto usodno sadje zaradi katerega sta bila Adam in Eva izgnana iz paradiza. Oglasil se je edini profesor B. ter dokazoval, da jabolko ni moglo biti ker rodi to sadje le v zmernem podnebju, a raj je bil v vročem. »Po mojem mnenju«, je dejal »je usodni sadj mogel biti — limonja.«

In celo omizje mu je potrjevalo.

PRISTNA FILOZOFIJA.

Nekateri so predbacivali možakarju, zakaj se ni osvetil, ko je dobil toliko udarcev po hrbtu od fašistov. »Hm, zakaj,« je odgovoril malomarno, »zato, ker se nimam navade brigati zato, kar nevošljivci za mojim hrbtom delajo.«

DUHOVIT SLUGA.

Principal vpraša svojega slugo: »Jan, zakaj si oblekel danes hlače in robe?«

»Ker so bile na oni strani luknje,« odspod principal.«

Ribničan Urban.

Jojhata, jojhata! Pr nas imamo tūd drūgo gspujsko. Ampek z našga majsta, prov naše rojake. Kaplana, šumoštra jen padarja. Kaku so ti ldje kontent, de so se neštedjerali, vam nejsm ustane povajdat. Padar je na suojo šišo, ano črno tabelco prbu, k je guor napisanu, de je duohtar medecine pr uneh verzah. Pa padar je tūd priden. Kar precej se je luotu dajla. Najpoprej je biu poklican u Grahovu h anme hmjete, k' s'je biu no guo zluomu. Toku je kontent pršu u ne guovo kamro, de se je zmuotu jen ne mejst, de bi hmjete nuogo uodrejzou, je pa puostelno udrejzou. Jen k je biu vod z desak nerjen, se je uderu, k'se je puojstle zvrnila jen vse skep hmet jen puojstle sta pala u kjeuder. Škoda samu, de s'je biu bounik tūd ta drūgo nuogo zluomu, zetu k'je jemu puotlej padar več dajla koker poprej, k'je muogu uobej udrajzat. Pa šumoštre majnde nej blu tu neč kej vsječ. Kar kričou je po majste, de je padar nepošjeren, zleht jen tu jen unu.

Jojzej, kaj je padar uržeh, de se je puojstle zvrnila jen pod udrov. Sam pod je uržeh, de si je tūd drugo nuogo zluomu. Zetu pa je an dan kar bještru šu s dvajma hlapcama u šumaštrovo kamro, pa ga je nūstu zvjezat, usta uodprt jen mu je nuotre pu litra prepričenga ricenga uole uliu. Pa je majnde šumošter tūd brihten, majnde k se nej biu prepričou, de je jemu padar prou. Kar tihu je biu an cajt jen neč se nej uoglasu. Ampek u šule je prjeu u ruoke ta vjelke šularčke pa jih zmjeram več učiv. Štaucarjev Matie je djau, de muorjo glih taku ž nim nerjedet, koker je padar ž nim jen z bau nikam. Pa jim majnde nej prou rezluoč nu povajdou al kaj. Jest sm glih z muo jo ruobo uod dume šu, k'so padarievo puojstvo zvezale, dvej nuoge uodrajzale jen koutre z laškem uolem polile, zetu

k'nej blu padarja jen ricenga uole tūd ne. —

Jest sm pa muojo ruobo kar na uo pte du, pa sm šu neprej z majste prute grjence lašku s slovejske, če je prov deš šu z mano. Toku je lilu koker s sv. Florijana golide. Jest pa sm šu glih koker deš. Bel ke je šu deš, bl hitru sm šu jest zetu de b'se tuolku ne zmuoču. Ampek guost pa je biu deš, de buh nes vari. Prou zerejs, jest vajm, zetu k'sm rešjeta prou uod zduolej du, de be skuze tje klu, pa je vse ne srajde u peharjeh uo stalu. Tuo rajžo vam ne vajm prov neč povejdat, koku sm muojo ruobo prodajou, zetu k'se m'je vsa zmočila, jen pa zetu, k'so me u Puostujne djale da so zdej u lašku s slovajnskem same razenske, ranku-pr nas keder je mesjon. Pa ie blu rajs pouhnu fan po useh uoknah, ne šiseh, skednjah, štalah, rajfenkah, ran kumobileh, uozuvah, šrajngah no pa prou poustet. Ldje so jeh jemaile ne klabukah, kamžuolah, srajcah, lajbelcah jen pot pajsho. Kaj sm tu! Narbulše je blu nezaj uberent, pa jet damu. Pa sm glih tu jet, k'm'je žepananava Nieže, djala, de b'vseglih lehku kej zeslužu pr anme gspude, k'je sudat jen k'grje najnde narneprej.

Pa je biu rajs nuobel radavine, tu se mi je precej poznalu zetu, k je jemu čistu kratke nuoge jen vjerek šerok ževot, veliko, debjelo glavo jen tūd velike uoči pa brez mestaf. I nu, sm djau, čez ana dva dni buo deš poniehov, ta cajt buom pa lehku uodinjen pr njeme. Sejkühät m'nej blu trajba, zetu k'so me iz uoštarije pošilale. Precej tiste dan je biu povablen h anme gruofe ne južno. Pa gruofa nej blu, ampek samu neguova žjena. Ta nuobel gspud, sudat s žnuo rame, pa m'je djau, de m'nej neč kej po uorengi u trebūhe jen de ne grje ke južnat. Uo poudne mi je dau anu pismu, de ne ga ke njesem, zetu k'ne gre ne južno. Keder grješ nezaj, mi je djau, pa južno muojo prnjesi. Jest sm precej šu h te grofouski žjeni pa sm bještru njesu pismu. Aden s zlatni knuofame jen preklano kamžuolo uod zad je pismu uzjev pa nuotre u ano veliko kamro njesu, k so gspuoda jeile. Jest sm pa kar lepu or gmahe žeuu pr vratih, k naism vajdu, kaj b'počjev. Puotlej je pa pršla ven, ana douga sūha žjenska z muoko potrje

senem uobrazam, jen toku je najke majnde po petrolme smrdajla al kaj. Pa me je vprašala, če je kej gospud rjeku, k tam pr vratih čakam. Rjeku je sevajde. Njesi tu pismu gspe jen puotlej mi pa južno prnjesi.

Jest ne znam, zekaj se je use zekrohotalu. Gspa pa je nemižkenla kúharce, pa so mi naluzle tuolšno gostijo, de sm kumej njesu.

Dama sm položou pred gspuda; uon pa je toku zezejou, de sm mislu, da buo mjene snu.

Kaj so u uoštarije ne loterijo zedejli, je djau, de mi taku kosilu pošilejo. Ej sej nej z uoštarije, sm djau, ampek uod tam, kamer sm pismu njesu.

Jojmenes, jojmenes de ste ga bli vidle. Kaj mislte, de m'je blu usječ. Ja kajpek! Hmal b'blu use u mjene zmjetov. Oh, zdej pa rajs videm, de gspujska najma ta orave pameti.

Gspud je brš tjeku duole ne trh, pa m'je an vjelic pūšele prnjesu jen djau, de nej ga prec ke grofovski žjeni n'esem. Jest sm tjeku ne vso mluč, de m'buom usječ. Tuo rajžo sm djau, buo muogu bt kontent, K'sm nezaj pršu, sm djau, de je bla gspa vesjela, ne mizó sm me pa 60 lir polūžu. Pa ta kruota še nej biu kontent. Tiste velike uoči so kar ven stopile. Uod kej imaš pa 60 lir, je djau u ane sapi. I uod kej, uod tam kamer sm šu. Gspa je bla kontent pa m'je dala 5 lir; jest sm pa djau, de pūšele 60 košta, pa mi je še 55 dala. O buh nes vare! Neč vam ne povajm, samu tu, de me je tku brenu, de sm po štajngah pou.

NEKAJ MORE BITI.

Srenjski kmet se je v mesta zamaknjen ustavil pred avtomobilom ter ga ogle doval spodaj. zgoraj in povsod. Konečno se je ojunail in vprašal avtomobilista:

»Oprostite, kdo premakne to orodje, Kje so konji?«

»Ni potreba konj,« odgovori šaufer.

»Zakaj?«

»Gotovo, dobri mož; sem jaz notri ki premaknem ta voz.«

»Oh!« je vskliknil kmet zinagoslavno.

»Sem rekel jaz, da kakšna žival mora biti.«

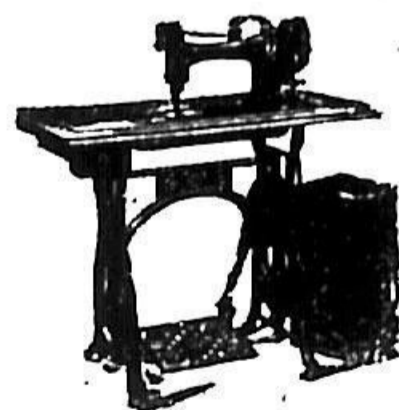
Ure budilke
Lir 18
največja; jamč
nina 2 leti.

Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lir 110.—

Žepna
ura
srebrna
L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovaren
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Za kratek čas.

Živinozdravnik (pomočniku): »Vzemite tole cevko, napolnite jo s praškom, katerega sem vam dal, vtaknite en konec konju v gobec in močno pilnite.«

Nekaj minut pozneje se je pomočnik povrnil. Iz oči so mu tekle solze in izgledal je, kakor da trpi na vseh boleznih sveta.

Živinozdravnik: »Kaj za Boga se vam je pripetilo?«

Pomočnik: »Konj je pilnil prvi.«

Nekemu cestnemu pometaću, ki je on dan umrl v Trstu, so »žalujoči ostali« postavili spomenik z napisom: »V prahu si bil in v prah si se povrnil.«

Profesor kemije: »Imenujte mi snov, katero se le s težkočo analizira.«

Dijak: »Golaž v tržaški betoli.«

Professor: »Katera žuželka potrebuje najmanj hrane?«

Dijak: »Molj, ta žre — luknje!«

Profesor kemije: »Kakor sem vam razložil, vsebuje morska voda natrijev klorid. Ali mi ve kdo povedati, kaj še vsebuje?«

Mlad dijak: »Ribe, gospod.«

Mornar (z nevesto): »Gospod župnik, ali bi naju hoteli brzo poročiti?«

Župnik: »Seveda. Napraviti dvajset vozlov na uro je meni igrača.«

Gospa (sprevodniku): »Na katerem koncu tramvaja naj izstopim?«

Sprevodnik: »Na katerem hočete. Obadva konca se bosta ustavila.«

Učitelj: »Kaj je rekel Arhimed, ko je stopil v svojo kopalno posodo in je opazil, da gre voda čez rob?«

Učenec: »Rekel je »Eureka.«

Učitelj: »Dobro. Kaj pomeni ta beseda?«

Učenec: »Pomeni »Našel sem!«

Učitelj: »Tudi dobro. In kaj je našel Arhimed?«

Nič odgovora.

Učitelj: »No, to boš pač vedel.«

Še vedno nič odgovora.

Učitelj: »No, no, dečko. Kaj je našel Arhimed?«

Učenec (boječe): »Žajfo.«

K ravnatelju ulične železnice je prišel prosilec za službo sprevodnika. Sledeči pogovor se je razvil med njima:

Ravnatelj: »Vi bi torej radi bili sprevodnik?«

Prosilec: »Da, gospod.«

Ravnatelj: »Kako se pišete?«

Prosilec: »Les.«

Ravnatelj: »Ne morem vas sprejeti.«

Prosilec: »Zakaj ne?«

Ravnatelj: »Zato, ker elektriški strokovnjaki pravijo, da je les slab sprevodnik.«

Nekemu postajenačelniku v istočni Indiji je bilo strogo ukazano, da ne sme ničesar storiti po svoji preudarnosti nego

mora čakati navodil. To je bilo gotovo vzrok, da je ob neki priliki poslal v glavni urad sledečo brzojavko:

»Na peronu trga tiger nekega sprevodnika. Javite, kaj naj storim.«

Neki urednik je bil povabljen na kosilo. Ko mu je gostiteljica ponudila ob koncu obeda kos finega peciva, je v razstresenosti odgovoril:

»Radi pomanjkanja prostora ne moremo ugoditi vaši želji.«

Električar (sam s seboj): »Presneta stvar! Nemogoče se je zgodilo. Dekle, katero ljubim, sem vprašal, če hoče biti moja žena, in ona mi je dala negativen odgovor, ki je bil jako pozitiven.«

Poučna povest. — Nekoč sta dve žabi padli v lonec mleka. Bila je nevarnost, da obe utoneta, kar je pri žabah kaj običajna smrt. Da se to ne zgodi, sta obe žabi začeli skakati navzgor v upanju, da se jima posreči preskočiti koncev rob. Zaman je bil ves trud. Pri vsakem skoku sta padli nazaj v mleko. Prva žaba zgubi pogum in pravi: »Kaj pomaga ves trud? Padli sva v lonec, iz katerega ni izhoda in zato bo najboljša, če se mirno predamo smrti.«

Druga žaba ni poslušala svoje tovaršice nego se je neutrudno poganjala proti robu lonca. Ko so več ur pozneje odkrili žabi je bila prva mrtva, druga je pa sedela mirno na plavajoči kepi surovega masla. Prebivalci Julijske Beračije, špeglajte se na tem!

Kadarkoli človek kaj čita ali sliši, kar nanaša na zle posledice pijančevanja, vselej se mora solziti nad grenko usodo, ki tepe ženo pijanca. Pa ne samo usoda — nam je povedano — nego tudi pijanec sam pretepa svojo boljšo tričetrtinko, kadarkoli misli, da je tako početje junaško in častivredno. Nikoli pa ne čujemo in ne vemo o fistihi slučajih, ko žena pograbi svojega natrkanega možička za ušesa in ga neusmiljeno premikasti. To dejstvo nas spominja sledeče zgodbe.

Neka uboga žena je imela moža, ki je čutil v sebi čudovit talent do pijančevanja. Neštetokrat je prišlo med njo in njim do temeljitih argumentov, tekem katerih so imele ponve in kozice glavno besedo. In za

to vzorno krščansko življenje je zvedel tudi župnik dotičnega kraja. Poln blagih namenov je pozval ženo k sebi.

»Gospa,« je rekel, »včasih je mož kriv prepirov v hiši, včasih pa tudi žena in le prepogostoma se zgodi, da je ona ti isti vzrok, ki ženo moža v gostilno. Ne poznam posebno vašega domačega življenja, vendar se mi dozdeva, da niste z možem dovolj ljubeznivi. Z osornostjo se ne doseže miru. Storite nasprotno. Ko pride vaš mož prihodnjik pijan domov, ne berite mu levitov nego bodite dobri z njim. Postrežite mu, kolikor najbolje morete in videti boste, da se bo mož sramoval samega sebe in poskušal postati boljši po svoji lastni inicijativi.«

Dovzeta je bila žena lepemu nauku. Še tisti večer je prikolovratil mož domov pijan kot običajno. Žena ga je sprejela z največjo ljubeznivostjo. Posadila ga je v mehak naslonjač, sezula mu čevlje ter mu prinesla iz kuhinje skodelico lepo dišeče tople kave.

»No, kako se kaj počutiš, moj ljubček?« je vprašala nežno, medtem ko je mož ves blažen srebal dobro kavo.

»Izvrstno zdaj, moj golobček, a ne vem, kaj bo rekla moja stara, ko pride domov!«

Vesti.

Goljufija. Oblasti so prišle na sled prefrigani goljufiji z ricinovim oljem, ki so ga zadnje dni prodajale nekatere lekarne. Ko so ricinovo olje po sili zavili nekateri vladni nasprotniki, ni imelo običajnega včinka, ampak so ostali zdravljenči posebno židane volje. Ugotovili so, da je bila omenjena tekočina nekak »maraschino«. Krivce iščejo. Kaznovani bodo kot ponarejevalci bankovcev.

Glas iz občinstva. Splošno se množijo zadnje čase pritožbe, da primanjkuje v italijanskih lekarnah ricinovega olja in ga niti na zdravniški recept in za najnujnejše potrebe ni dobiti. Apeliramo na človeško čuvstvo lekarnarjev, da ne oddajajo te prepotrebne tekočine brez potrebe odjemalcem na debelo. Bolniki dvigajo splošen protest proti temu!

Razglas. Javna oblast razglasa, da je vlada zaplenila vso zalogo ricinovega

Josip Kerševani

mehanik in puškar.

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vse posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen ponk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

olja v politične namene. Bolniki, ki trpe na zaprtju, naj stojé zvečer po pol ure z bosimi nogami pred hišnim pragom, da jim bo pomagano. Kdor se temu ne pokori, dobi ricinovega olja piti.

Industrija. Kot smo izvedeli, se osnuje v Stračicah nova tovarna za ricinovo olje, poleg nje pa druga tovarna za nagobčnike proti ricinovemu olju. Uspeh te industrije je zagotovljen.

Dopisi-

IZ LOMA.

Dne 32. t. m. se je vršil v Lomu veliki tajni shod, na katerem so bili vsi domačini — govorniki in mnogobrojno občinstvo, kljub lepemu vremenu nad oblaki. V navdušenem govoru so nam govorniki orisali pred oči škodljivost mraza in njega nasledke. Enaglasno so se sklenile sledeče resolucije:

1. Čuk mora crkniti, in sicer vsled tega, ker če živi, pride tudi v Lom, tam se prehladi. Z njim vred se prehladi tudi mi s praznim želodcem, ker gospodinja pozabi kuhati vsled branja.

2. Čuk mora pehati izhajati, ker fant ne ve, kaj bi storil, ali bi dal za dva litra ali za »Čuka«; vsled tega stoji za kantom, kjer se lahko prehladi.

3. Čuk mora nehati izhajati in z denarjem, ki ga ima v blagajni, mora kupiti kišto rut za ženske glave, katere mora poslati nemudoma v Lom na »ekspres-telegraf«, ker je tu zima in dekle se lahko prehladi.

Vse tri resolucije so se sprejele s splošnim ploskanjem in odobravanjem, nakar so se odposlale na pristojnega Čuka z opombo: »Se ne mudi«!

EJ! ČASNIŠKA KRONIKA...

Nedavno sem čital v Piccolu med kroniko tole dobesedno poročilo:

»Delavec Anton Rossi, ki je bil pred kratkem od električnega toka ubit, se nahaja v bolnici kr. Flena ter se mu po zaslugi neumornih zdravnikov zdravje počasi toda sigurno boljša.«

To mora biti izvenredna znanost!

LAŽNJIVI PRODAJALEC.

Klijent: »Se spominjate, da ste mi zagotovili preteklo sredo, ko sem kupil pri Vas par rokovnic, da bom Vaše vrste rokovice na veke nosil.«

Trgovec: »No in...«

Klijent: »Sem jih izgubil!«

VSE NAJ BI OBDRŽAL!

V nedeljo mi je moj prijatelj pripovedoval tole anekdoto v kavarni:

»Nek trgovec je imel pravdo potom odvetnika z magistratom, ker si je bil na tratoarju vsled neke luknje nogo zvil. Odvetnik je pravdo dobil in magistrat mu je plačal 1000 lir. Takoj nato je odvetnik poklical svojega klijenta in mu izročil eno liro.

»Kaj je to?« vpraša trgovec.

»To je Vaša odškodnina. Jaz sem že odračunal moj honorar in stroške.«

Trgovec je gledal nekaj časa liro in nekaj časa odvetnika; naposled ga vpraša: »In to liro zakaj mi daste? ... Jeli morda ponarejena?«

G. TEMIL
GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

(nasproti Montu)

brusar in nožar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil - Brusil brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

Felberbaum & Rolic

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Gostilna „Pri belem zajcu“
v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežha s svežimi domačimi miznimi in gostinskimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev za konje in sbrambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar
restavrater

nunska ulica.

IVAN KACIN

Gorica, Via Carlo Favetti 6.

(nasproti »Goriške Straže«)

Izdružuje orglje, harmonike, klavirje, popravlja, uglasuje. V zalogi ima različne harmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrane harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Cubej.
Goriška, Tržaška cesta

Zakaj bi samo čuk na palci
svoj kljun nam vtikal vsepovsod?
Glej! danes čuk je na kolesu
ves drugi je — prav šik gospod!

Kot bliak vam dirja na kolesu
čez drn in strn, kol sam viliar
in tudi, če se mu spodrsne
verujte, da mu nič ni mar...

Na „Stolnem Trgu“ „Piazza Cavour“
pri Zlati kolo je dobil
in Čuk ELIJA s svojim strojem
mu hitro blače je zašil.

Vse tam dobi kolo, mašine,
vse kar srcé mu poželi!!!
O, čuk sedaj ni več na palci,
s kolesom se okrog podi...

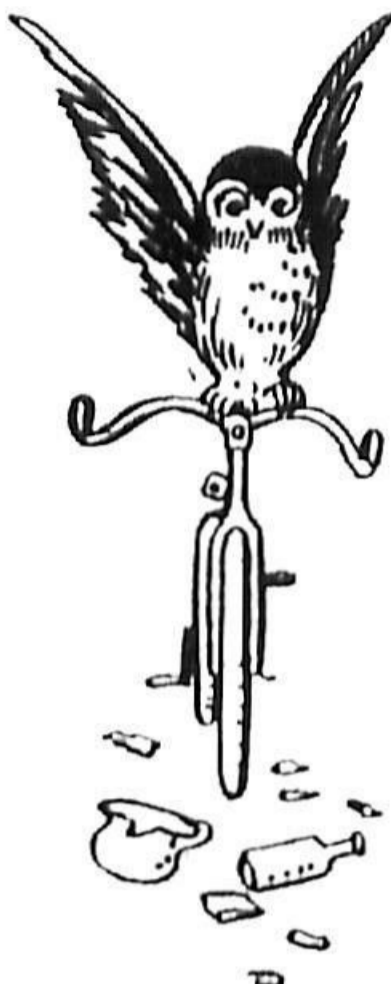
∴ GORICA ∴

Piazza Cavour (Stolni trg) 9 (levo)

Kupujte dvokolasa, šivalne stroje, puške in samokrese edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solionost blaga. — Cene konkurenčne.

Na debelo

Na drobno

Tvrdka A. KOMEL

Trg sv. Antona 5 (blizu „Zvezde“)

priporoča svojo zalogo jedilnega in kolonijalnega blaga.

TRGOVCI! Olje, riž oves specijelne cene!

Konkurenčne cene.

Točna postrežba.

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144.

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

Gostilna Karol Princič - Gorica

o VIA DOGANA o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici *vis-à-vis* sodnje, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Princič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Princič blizu je gostitelj.... Če sodnik ima že cel sod v naslovi, stri dobro atranki vsaj kvartin njegovi.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kurnu št. 8

treže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga uzorna — Prenosišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče rojakov iz Gorice in iz naših hriba

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče auto mobilov, ki vozijo v Bovec, Cerklje, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Aljaz Vid, restavracija.

ZA SAMO 4 LIRE

dobite

tri krasne knjige „Goriške Matice“, ki so izšle 1. novembra.

Zglasite se pri gg. krajevnih poverjenikih. Kdor želi, da se mu knjige dostavijo po pošti naravnost od založništva, mora - - - dodati zraven štirih Lir še eno Liro za poštnino. - - -